

„Emlékszik a kedves olvasó, hogy nem tudta letenni
a *Megmaradt Alice*-nek című könyvet?
Hát akkor mondja le az esti programját – mert most ugyanez lesz a helyzet.”
– JODI PICOULT

Fél testben ép lélek

*fine
selection*

L I S A   G E N O V A

L I S A G E N O V A

Fél testben
ép lélek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Chrisnek és Ethannek

PROLÓGUS

AZT HISZEM, EGY KIS RÉSZEM TUDTA, hogy az életformám nem tartható fent sokáig. Időnként a fülemben súgta, hogy *Sarah, kérlek, lassíts. Nem kell ez neked. Ez nem mehet így tovább!* De lényem többi része, mely erős volt, okos és eltökélt, hogy egyre jobban, jobban és még jobban teljesítsen, egy szót sem hallott meg ebből. Ha alkalomadtán ilyesfajta gondolatoknak sikerült is beférkőzniük a tudatomba, lehurrogtam őket és fiókba száműztem mindet. Csendes kis hangocska, hát nem látod, hogy millióegy dolgom van?

Még az álmaim is meg-megbökték a vállamat, hogy figyelmeztessenek. *Tudod egyáltalán, mit csinálsz? Hadd mutassam meg!* Ám minden álom tovafozlott, amint felébredtem, és mint egy sikamlós halacska kicsusszant a kezem közül, elúszott, mielőtt alaposan szemügyre vettem volna. Különös, hogy most emlékszem rájuk. Azt hiszem, közvetlenül a baleset előtti éjszakákon az álmaim megpróbálták felébreszteni. A történetek fényében komolyan azt gondolom, hogy mindegyik egy spirituális útmutatás volt. Üzenet Istentől. És én semmibe vettem őket. Alighanem valami kevésbé illékony, megfoghatóbb dologra volt szükségem.

Például egy jókora fejbe verésre.

---

1. FEJEZET

„**T**ÜLÉLŐK, KÉSZEN ÁLLTOK?”
Jeff, a televíziós valóságshow zavarba ejtően jóképű műsorvezetője mosolyog, elhúzza a várakozás perceit, tudván, hogy ezzel az örületbe kerget.

„Indulás!”

Az esőerdőn keresztül futok. Bogarak ütköznek az arcomnak, ahogy rohanok. Olyan vagyok, akár egy emberi ablaktörő. A bogaraktól kikészülök.

Ne is törődj velük! Gyerünk!

Az arcomat, karomat és bokámat éles ágak verdesik, megsebeznek. Folyik rólam a vér. Éget.

Ne is törődj vele! Gyerünk!

Egy ág beakad a kedvenc, legdrágább selyemblúzombá, és válltól könyékig felhasítja.

Remek, ezt már nem tudom felvenni a délelőtti tárgyalásra. Később megvarrod. Gyerünk! Gyerünk!

Kiérek a tengerpartra, meglátom az uszadékfa rönköket. Tutajt kéne építenem. De nem látok semmi szerszámot. Körben végigtapicskolok a homokban a kezemmel. Nem találok semmi szerszámot. Aztán eszembe

jut a térkép, amit Jeff egy pillanatra megmutatott, mielőtt meggyújtotta. Vagyorgott, ahogy égett. Könnyű vidámnak lennie teli hassal, frissen vasalt ruhában. Én napok óta nem láttam ételt és zuhanyt.

– Anyu, segítened kéne – nyafog Charlie a derekamnál. Mit keres itt a gyerek?

– Ne most, Charlie, keresnem kell egy vörös zászlót és néhány szerzámot.

– Anyu, anyu, anyu! – folytatja. Elkapja a blúz szakadt ujját, és végigszakítja a mandzsettáig.

Remek, most már teljesen tropára ment. És nem hiszem, hogy lesz időm munka előtt átöltözni.

Megpillantok egy lobogó vörös foltot a sima tengerpart felett, úgy száz méterre innen. Futok felé, Charlie a nyomomban, kétségbeesetten kérelve, „Anyu, anyu, anyu!”.

Ahogy lenézek, zöld és barna szilánkok csillognak. Üveg. Nem olyan, amit a tenger lecsiszolt. Nemrég tört éles darabokra. Üvegszilánkok borítják a partot.

– Charlie, állj! Ne gyere utánam!

Ügyesen kikerülöm az üveget futás közben, de hallom, hogy Charlie belelép, Jeff nevet, én meg elvétem a lépést. Egy zöld üvegszilánk mélyen a bal talpamba váj. Kegyetlenül fáj és ömlik belőle a vér.

Ne is törődj vele! Gyerünk!

Elérem a vörös zászlót. Szúnyogok rajzanak ki és be az orromon, számon, fülemen, köpni-nyelni nem tudok. Nem ilyen fehéjére vágyom. Arcomat eltakarom a tenyeremmel, visszafojtom a lélegzetem, és kimérek tizenkét lépést a vörös zászlótól nyugatra.

A puszta kezemmel ások a szúnyograj közepén, megtalálom a szerzámosládát, és visszabicegek a rönkökhöz. Charlie ott van, várat épít a törött üvegekből.

Charlie, ne csináld! Megvágod magad.

De nem hallgat rám, és folytatja.

Ne is törődj vele! Gyerünk!

Félig kész vagyok a tutajjal, mikor meghallom a farkasok üvöltését.

Egyre hangosabbak.

Gyerünk!

A fél tutaj nem elég erős ahhoz, hogy mindkettőnket elbírjon. Charlie üvölt, amikor felveszem és elszakítom az üvegvárától. Rugdos és ütlegel, miközben felbirkózom őt a fél tutajra.

– Amint átérsz a túloldalra, szerezz segítséget!

– Anyu, ne hagyj el!

– Itt nem biztonságos. El kell menned!

A tutajt belököm a vízbe, és az erős áramlat elragadja. Amint Charlie elúszik a szemem elől, a farkasok elkezdik tépni a nadrágomat és a kedvenc blúzomat, szétmarcangolják a bőrömet, elevenen felfalnak. Jeff mosolyogva nézi, ahogy haldoklom, én meg arra gondolok: Miért is akartam egyáltalán részt venni ebben a hülye játékban?

Élő ébresztőórám, a kilenc hónapos fiam, Linus, egy bégető „Baa-baaa!” hanggal ébreszt a bébiór túloldalán, mielőtt meghalok.

PÉNTEK

AZ IGAZI ÉBRESZTŐÓRA 5:06-ot mutat, úgy egy órával korábbi időpontot, mint amire beállítottam. Beletörődök, hogy most kelek fel, és kikapcsolom az ébresztést. Őszintén szólva, az idejét sem tudom megmondani, mikor ébredtem óracsörgésre a három gyermekem valamelyikének mocorgása helyett. A szundi üzemmód pedig még

távolabbi emlékeimben él csak. Azok a reggelek, amikor alkudozhattam további rövid, ám luxusnak számító, ágyban töltött percekért. *Csak kilenc percet még, és nem borotválom le a lábam. Csak kilenc percet még, nem reggelizem. Kilenc perc még, hajnali szex.* Nem érintettem meg azt a gombot hosszú, hosszú ideje. Lássuk csak, Charlie hétéves, tehát úgy hét éve. Örökkévalóságnak tűnik. Kizárólag azért veszem a fáradságot minden este, hogy beállítsam az ébresztőórát, mert tudom, egyszerűen tudom, hogy ha egyszer nem teszem, ha egyszer úgy döntök, hogy a kis kerubjaim ébresztésére hagyatkozom, az az a reggel lesz, amikor valami fontos határidőm van vagy egy repülőjárat, amit nem késhetek le, ők pedig életükben először mind elalszanak.

Állok és lenézek Bobra, szeme csukva, arca ernyedt, szája nyitva, hátán elterülve fekszik.

– Pocok! – mondom.

– Ébren vagyok – mondja, még mindig lehunyt szemmel. – Téged kér.

– Azt mondja, hogy „baba”, nem „Mama”.

– Szeretnéd, ha felvenném?

– Már fenn vagyok.

Mezítláb osonok végig a folyosó hideg padlóján Linus hálószobájába. Kinyitom az ajtót, és látom, hogy a kiságya rácsainál áll, szopja a cumiját, egyik kezében a rongyos takarója, másikban a hõn szeretett és még rongyosabb Nyuszija. Amint megpillant, az egész arca mosolyog, ettõl én is mosolygok, õ meg elkezd rázni a rácsot. Olyan, mint egy tündéri kis csecsemõfogoly, aki az utolsó napján összecsomagolt a börtönben, és útra készen csak arra vár, hogy kieresszék.

Felveszem és átviszem a pelenkázóasztalra, ahol a jókedve egy kétésgbeesett ordításba fordul. Megfeszíti a hátát és az oldalára fordul,

minden eszközzel harcol az ellen, ami minden áldott nap öt-hat alkalommal megtörténik. Sosem fogom megérteni, miért vált ki belőle ilyen heves gyűlöletet, hogy tisztába teszik.

– Linus, hagyd abba!

Ijesztően sok erőt kell bevetnem, hogy lefogjam és beleerőltessem a tiszta pelenkába és a ruhájába. Megpróbálkozom egy kis pocakmasszázzsal, miközben dúdolgatok neki, de nem hajlik az együttműködésre, végigellenkezi az egész procedúrát. A pelenkázóasztal a szobája egyetlen ablaka előtt áll, ami néha jó szolgálatot tesz, hogy eltereljem a figyelmét. *Nézd csak a madárkát!* De most még sötét van kint, a madarak sem keltek fel. Az isten szerelmére, hiszen még éjszaka van!

Linus nem alussza végig az éjszakát. Múlt éjjel visszaringattam, miután egy óraker visítva felébredt, Bob pedig kicsivel három után ment be hozzá. Kilenc hónaposan Linus még nem beszél, csak babamama-dada szavakat gügyörészik. Úgyhogy nem tudjuk kifaggatni, hogy rájöjjünk, mi a baja, és nem lehet őt győzködni vagy zsarolni sem. Bobbal minden éjjel kitalálás játékot játszunk, amihez semmi kedvünk, és soha nem nyerünk.

Szerinted jön a foga? Adjunk neki Panadolt? Nem gyógyszerезhezhetjük be minden éjjel. Talán fülgyulladás van. Láttam, hogy piszkálja a fülét. Mindig piszkálja a fülét. Elvesztette a cumiját? Talán rosszszat álmodott. Talán fél egyedül. Magunk közé vegyük az ágyba? Ebből nem igazán akarunk rendszert, ugye? Mit csináltunk a másik kettővel? Nem emlékszem.

Időnként a reménytelen kimerültségtől elhatározzuk, hogy nem törődünk vele. *Ma éjjel hagyjuk őt sírni.* De a kis Linus figyelemre méltó kitartással és tüdővel rendelkezik, és nem adja fel. Ha egyszer elszánja magát valamire, azt teljes erőbedobással műveli, mely

tulajdonság szerintem jól jön majd neki az életben, szóval nem vagyok teljesen meggyőződve róla, hogy ki kell nevelnünk belőle. Általában több mint egy óráig sír, mialatt Bob és én ébren fekszünk az ágyban, és nem mondhatni, hogy nem törődünk a sírással, inkább, figyelmesen fülelünk, hátha lelünk arra utaló finom változásokat a hangmagasságban vagy a ritmusban, hogy hamarosan abbahagyja, de semmi ilyen nem találunk.

A másik kettő közül valamelyik, általában Lucy, végül bekopog és bejön.

– Linus sír.

– Tudjuk, kicsim.

– Ihatok egy pohár tejet?

Most már fenn vagyok, tejet töltök Lucynak, Bob is fenn van, nyugtatja Linust. Terv megghiúsítva. Baba győz. A meccs állása: kimagasló tárgyalási és vezetési készségekkel rendelkező, Harvardon végzett szülők: nulla pont. Kilenc hónapos gyermek, a bolygón szerzett mindenféle tapasztalatok vagy formális oktatásban való részvétel nélkül: túl sok pont ahhoz, hogy megviselt agyammal megszámoljam.

Miután felöltöztették és felemelték a rettegett pelenkázóasztalról, Linus hirtelen kisimul. Semmi heves érzelem, semmi nehezteles, csak a pillanatnak él. Megpusztilom és magamhoz szorítom a kis Buddhámat, majd leviszem. Charlie és Lucy már felkelt. Hallom, hogy Lucy járkál a szobájában, Charlie pedig a nappaliban az egyik babzsákfotelben fekszik, és SpongyaBobot néz.

– Charlie, korán van még a tévészéshez. Kapcsold ki!

De teljesen átszellemülve bámulja a képernyőt, nem hallja, amit mondok. Legalábbis remélem, hogy nem hallja, nem pedig szándékosan engedi el a füle mellett.

Lucy kijön a szobájából, öltözéke mint egy félőrülté.

– Hogy tetszik a stílusom, Anyu?

Narancssárga hosszú ujjú ing felett rózsaszín-fehér pöttyös melényt visel, párducmintás bársony cicanadrágot egy sima rózsaszín tütü szoknyával, Ugg csizmával, hajában pedig hat véletlenszerűen elhelyezett csat virít, nincs köztük két egyforma.

– Elbűvölően nézel ki, édesem!

– Éhes vagyok.

– Gyere velem!

Bemegyünk a konyhába, Lucy felmászik a konyhasziget melletti egyik bárszékre. Kitöltök két tálka gabonapelyhet, egyet Lucynak, egyet Charlie-nak, és egy üveg tápszert Linusnak.

Igen, a gyermekeim a Snoopy képregénysorozat gyermekszereplői. Charlie most hétéves, Lucy öt. A névadásnál egyáltalán nem gondoltunk a képregényre. Charlie-t Bob apja után neveztük el így, a Lucy név meg mindkettőnknek tetszett. Aztán amikor váratlanul megint terhes lettem, évekkel azután, hogy elajándékoztuk vagy az eBayen eladtuk az összes babaholmit, évekkel azután, hogy megünnepeltük a pelenkás, babakocsis és Barney-korszak végét, elő kellett rukkolnunk egy újabb névvel, és ott álltunk meglőve.

– Én a Schroederre szavazok – javasolta egy kolléga.

– Nem, határozottan Linus vagy Woodstock – mondta egy másik.

Csak akkor esett le, milyen sorozatot indítottunk el az első két gyermekünkkel. És tetszett a Linus név.

Megetetem Linust a cumisüvegből, és közben figyelem, ahogy Lucy a színes mályvacukrokat eszi ki először a reggelizőpehelyből.

– Charlie, gyere! Szottyos lesz a pelyhed!

Lucy megeszik még két kanál mályvacukrot.

– Charlie!

– Jól van, jól van!

Charlie feltápáskodik a bárszékre Lucy mellé, és úgy mered a tányrjába, mintha a legszörnyűbb házi feladata lenne előtte.

– Fáradt vagyok – mondja.

– Akkor minek keltél fel? Bújj vissza az ágyba!

– Oké! – mondja, és felmegy a szobájába.

Lucy kiissza a tejet a tálkájából, beletörli a száját a ruhája ujjába, leugrik a székről, majd egy szó nélkül elszelel. Linus a testvéréhez hasonlóan igyekszik szabadulni, kiszippantja az üveget, és egyedül büfizik. Lerakom a padlóra, ami tele van játékokkal és kekszmorzsával. Fogok egy labdát, és bedobom a nappaliba.

– Szaladj, keresd meg!

Izgatottan, játékra ajzottan a labda után mászik, mint egy játékos kiskutya.

Kihasználva, hogy legalább egy percre magam vagyok, megeszem Charlie érintetlen, elázott pelyhét, hisz valakinek meg kell, aztán az összes edényt berakom a mosogatóba, letörölöm a pultot, felteszek egy kanna kávé, bedobozolom az uzsonnát meg a nasikat Charlie-nak és Lucynak, és összepakolom Linusnak a pelenkázótáskát. Aláírok egy hozzájáruló nyilatkozatot Lucynak, hogy elmehessen a Plymouth ültetvényre. A melléte lévő kérdésre, miszerint „Tudna-e jönni kísérő szülőnek?” bejelölöm, hogy „nem”. Charlie hátitáskájában találok egy üzenetet a tanítójától:

Kedves Mr. és Mrs Nickersen!

Múlt héten kiküldtük a bizonyítványokat, remélem, hogy mostanra volt egy kis idejük átnézni. Szeretném, ha le tudnánk ülni mindkettejükkel beszélgetni Charlie-ról. Kérem, hívjanak, amint tudnak!

Üdvözlettel: Ms. Gavin

Charlie bizonyítványa nem igazán olyan, amilyenre minden szülő áhítozik, különösen, ha az a szülő mindig, de mindig tökéletes bizonyítványt vitt haza annak idején. Bob és én tisztában voltunk vele, hogy lesznek problémák, van hová fejlődni pl. az olvasás vagy a koncentráció terén. A tavalyi év egy kicsit felkészített bennünket. Az óvodában Charlie néhány dologban elmaradt az átlagtól, de erre Bob is és a tanító is csak legyintett. *Ugyan már, fiú! Majd megszokja az ülést és a hosszú napot, ha első osztályos lesz. Ezt látom minden nap. Ne aggódjon!*

Hát, most elsős, és én aggódom. A *legtöbb* osztályzata vagy „Fejlesztésre javasolt”, vagyis kettes, vagy „Az elvárások alatt teljesít”, vagyis egyes. Még Bob is elfehéredett, amikor végignézte az egyesek és kettesek oszlopait.

Akármi van is Charlie-val, ezúttal nem intézhető el a fiúkkal kapcsolatos általánosítással. Mi a baj vele?

A gabonapehelytől kezdek rosszul lenni. Nem kellett volna ennyi cukrot ennem. Felnyitom a laptopomat a kávéfőző mellett a pulton, és megnézem az e-mailjeimet, miközben állva várom a koffeint, amire függőségben szenvedő agyamnak szüksége van. Hatvanégy új e-mailem van. Az este éjfélig fent voltam, kiürítettem a postládámat, vagyis ezek mind az elmúlt öt órában érkeztek. Néhány a nyugati parti irodákból jött, tegnap késő este küldték őket. Legáltalább két tucat ázsiai vagy európai irodákból érkezett, ahol már javában tart a mai nap. Néhány „sürgősnek” jelölt levél a bostoni iroda egyik fiatal és pániklásra hajlamos elemzőjétől jött.

Túl hosszan belemerülhetek az olvasásba és a levelek megválaszolásába, anélkül, hogy megzavarnának. Fülelek, és nem hallok semmit. Hol vannak?

– Lucy? Linus?

A nappaliban csak a babzsákok nézik SpongyaBobot. Felrohanok a lépcsőn, be Lucy szobájába. Mindketten ott vannak, ami azt jelenti, hogy Lucy elfelejtette bezárni a rácsot a lépcső alján, és Linus egyedül felmászott az emeletre. Hála istennek nem próbált meg visszamaszni, mert mostanában előszeretettel mászik fejjel előre. Ám mielőtt hálát tudnék adni istennek, hogy egyben van, mielőtt lekopognám a parkettán, hogy egyáltalán mi történhetett volna, mielőtt alaposan leszúrnám Lucyt, hogy nem zárta be a rácsot, minden idegszálam megfeszül és Linusra koncentrálok. Ül a padlón, nem vizsgálgat semmit, szája gyanúsán zárva. Lucy pár méterrel arrébb a padlón gyöngyöt fűz. A földön szanaszét gyöngyök hevernek.

– Linus!

Bal kezemmel megragadom hátul a fejét, és jobb mutatóujjammal végigpásztázom a szájüregét. Tiltakozik, a fejét ide-oda kapkodja, a száját még jobban összeszorítja.

– Linus, nyisd ki! Mi van a szádban?

Érzem. Begömbítem a mutatóujjam, és kikanalazok vele egy rózsaszín műanyag gyöngyöt, nagyjából áfonya méretűt. Linus, vérig sértve, kirabolva üvölt, fogalma sem lévén arról, hogy veszélyben forgott az élete. Most már Bob is az ajtóban áll, lezuhanyozva, felöltözve és aggódva.

– Mi történt? – kérdi.

– Kis híján lenyelte ezt. – Felmutatom a gyilkos gyöngyöt.

– Á, túl kicsi. Semmi gond.

Akkor is, egy csomó nagyobb gyöngy van szétszórva a földön Lucy körül, meg néhány pénzérme, hajgumi, egy apró gumilabda. Lucy szobája halálosan veszélyes hely. Mi van, ha Linus egy negyeddollárost akart volna lenyelni? Mi van, ha valamelyik nagyobb narancsszínű gyöngyöt különösen ínycsiklandozónak találja? Mi lett

volna, ha túl későn érek ide? Ha Linus már a földön fekszik elké-
kült szájjal, és nem lélegzik?

Ha Bob tudna olvasni a gondolataimban, és alighanem tud, azt mondaná, ne menjek ebbe bele. Azt mondaná, ne gondoljak a legrosszabbra, és lazítsak már. Mindenki jól van. Minden gyerek a szájába vesz olyasmit, amit nem kéne. Festékdarabokat, zsírkré-
tát esznek, lenyelik a koszt, kavicsot és mindenfélét, amiről nem is tudunk. Sőt, felügyelet nélkül felmászna a lépcsőn. A gyerekek szí-
vósak, mondaná. Mindent túlélnek.

De én nem így tudom. Nem kell a fantáziámra hagyatkoznom, hogy lássam magam előtt. Emlékszem rá. Néha a gyerekek mindent túlélnek. Néha meg nem.

Lévén nagyon babonás, istenfélő, egy kissé megszállott-kénysze-
res, abszolút perfekcionista, a markomba szorított gyönggyel leko-
pogom a fa ágyvégén, megköszönöm Istennek, hogy vigyázott Li-
nusra, és a nővérét hibáztatom.

– Lucy, katasztrofális a szobád! Szedd össze az összes gyöngyöt!

– De nyakláncot fűzők!

– Gyere, segíték, Nyuszi! – szól Bob térden állva, és szedegeti a gyöngyöket. – Vedd fel ma inkább az egyik kész nyakláncodat! Ak-
kor lejöhethnél velem és Linusszal.

– Charlie még nem evett, és nincs is felöltözve – mondom szokás
szerint, és átadom a nevelői stafétabotot Bobnak.

EGY GYORS ZUHANY UTÁN meztelenül állok a teljes alakos tükör előtt
a hálószobában, és méregetem magam, miközben a testápolót ke-
nem a karomra és a lábamra.

Kettes. Fejlesztésre javasolt.

Még mindig majdnem hét kilóval nehezebb vagyok, mint Linus előtt, ami, ha őszinte akarok lenni, négy kilónál is több a Charlie előtti súlyomhoz képest. Megmarkolom a lötytedt, petyhüdt kenyértésztát, ami egykor a feszes hasam volt, ujjamat végighúzom a rozsdaszínű vonalon, mely a halványodás legkisebb jelét sem mutatja. A köldököm felett pár centivel kezdődik, és lefut egészen a szeméremszőrzetemig. Kezem továbbhalad a zsírpárnák felé, a csípőcsontjaimra, melyek elvándoroltak oldalirányba, hogy Linusnak több helyet hagyjanak, szélesebb csípővel áldva meg engem, na és egy fióknyi begombolhatatlan nadrággal.

A konditermet, ahová bérletem van, hívhatnánk inkább a kedvenc jótékonyági szervezetemnek. Soha nem járok. Igazából le kéne mondanom, ahelyett, hogy havonta száz dollárt adományozok nekik. Aztán ott vannak a kondigépek az alagsorban, szoborként sorakoznak, porfogónak: az ellipszis tréner, a Bowflex gép és az evezőpad, amit Bob vett nekem karácsonyra, amikor nyolc hónapos terhes voltam (normális?). Minden alkalommal elsétálok a böhom gépek mellett, valahányszor viszem le a mosást – ami három gye-
rekkkel elég sűrűn fordul elő. Mindig gyorsan elslisszolok mellettük, rájuk sem nézve, mintha valami érzelmi töltetű vita miatt viselked-
nék hűvösen velük.

A maradék testápolót a kezembe dörzsölöm.

Ne légy túl kemény magaddal szemben, gondolom magamban, tudván, hogy hajlamos vagyok rá.

Linus még csak kilenc hónapos. Eszembe ötlük a „kilenc hónap fel, kilenc hónap le” mondás a *Barátnőim a szülés utáni regenerálódásról* című könyvből. A szerző feltételezi, hogy van időm olyan dolgokra, mint a manikűr, vásárlás vagy divatbemutatók, és hogy a legfontosabb számomra, hogy visszaszerezsem a formám. Nem arról

van szó, hogy nem akarom visszaszerezni a régi formám. Szerepel a listámon. Csak sajnos nagyon az alján, ahol alig látom.

Mielőtt felöltözöm, megállok egy utolsó értékelésre. Világos bőröm csupa szeplő – skót anyámnak köszönhetően. Amikor kislány voltam, összekötöttem tollal a pöttyöket, hogy csillagképeket vagy tetoválást csináljak belőlük. A kedvencem a tökéletes ötágú csillag volt, melyet a bal combomon rajzolnak ki a szeplők. De ez még a '80-as években volt, még mielőtt hallottam volna a napkrémekről, amikor én és az összes barátnőm babaolajos flakont vittünk magunkkal a tengerpartra, és szó szerint ropogósra pirítottuk magunkat. Ma már az orvosok és a média is azt hajtogatja, hogy a szeplőim öregségi foltok és a nap okozta ártalmak jelei.

A károk nagy részét eltüntettem egy fehér kombinéval és a fekete Elie Tahari nadrágkosztümmel. Ebben a kosztümben férfinak érzem magam, a jó értelemben. Tökéletesen passzol az előttem álló naphoz. Szárazra törölöm a hajam, és elosztok rajta egy adag hajformázót. Vörös, vastag és hullámosan omlik a vállamra: a hajamban semmi férfias nincs. Lehet, hogy kövér és szeplős vagyok, és férfiasan öltözködöm, de szeretem a szép hajamat.

Miután ímmel-ámmal felkentem némi alapozót, arcpirosítót, szemhéjpúdert és szempillafestéket, lemegyek és visszatérek a küzdőterre. Lucy most az egyik babzsákba fészkelte be magát, és Dórával, a felfedezővel énekel. Mellette Linus a babahordozójába zárva egy műanyag iskolabusz-sofőr fejét szopogatja. A konyhában Bob egymagában ül az asztalnál, kávéét iszik a Harvard bögréjéből, és a *Wall Street Journalt* olvassa.

- Charlie hol van? – kérdem.
- Öltözik.
- Evett?

– Pelyhet és gyümölcslevet.

Hogy csinálja? A „Bob a három gyerekkel” egy teljesen más műsor, mint a „Sarah a három gyerekkel”. Bobbal szíves-örömezt játszsza a független kis feladatkezelőt, simán békén hagyják, amíg ő oda nem megy hozzájuk valami új ötlettel. Ha velem vannak, a kedvenc roksztárjuk minden vonzerejével rendelkezem, csak épp a testőrök hiányoznak. Rajtam lógnak. Egy jellemző példa: Linus a lábam alatt, nyafog, kérlel, hogy vegyem fel, míg Lucy egy másik szobából ordít, hogy „Anyu, segítened kéne”, közben Charlie 4700 nyugtalanító kérdést tesz fel arról, hogy mi történik a szeméttel.

Fogom a kávésbögrémet, és leülök Bobbal szemben a reggeli értekezletre. Beleszürcsölök. Hideg. Mindegy.

– Láttad Charlie tanítójának az üzenetét? – kérdem.

– Nem, mit ír?

– Beszélni akar velünk a bizonyítványáról.

– Jó, szeretném tudni, mi van.

A válltáskájáért nyúl, kiveszi belőle az iPhone-ját.

– Szerinted jó neki tanítás előtt? – kérdi.

Felveszem a pultról a laptopomat, és visszaülök.

– Én meg tudom oldani szerdán és pénteken, talán csütörtökön is, ha valamit átteszek – mondom.

– Nekem jó a csütörtök. Megvan az e-mail címe?

– Aha.

Dobok egy e-mailt Ms Gavinnek.

– Mész ma a meccsére? – kérdi.

– Nem. Te?

– Valószínűleg nem érek vissza időben, emlékszel?

– Ja, igen. Nekem nem megy, zsúfolt a napom.

– Oké. Csak szerettem volna, ha egyikünk meg tudta volna nézni.

– Én is, drágám.

Azt gondolom, hogy teljesen őszintén beszél, de a „Csak szerettem volna, ha egyikünk” szavakat akaratlanul is úgy fordítom az agyamban, hogy „Szerintem neked”. És mivel a belső tolmácsom fogaskerekei be vannak járátva, a „meg tudta volna” fordulatot át alakítja „meg kellene” szavakká. A welmonti anyák többsége, már akinek Charlie-val egyidős gyereke van, soha ki nem hagyna egy focimeccset sem, és nem lesz attól különösen jó anya, hogy ott van. Egyszerűen a jó anyák ezt teszik. Ugyanezek az anyák nagydobra verik, ha egy apa korábban eljön a munkahelyéről, hogy elérje a meccset. A partvonalról drukkoló apákat nagyszerű apáknak tartják. Az az apa, aki nem megy el a meccsre, dolgozik. Az az anya, aki nem megy el a meccsre, mint én, rossz anya.

Az anyai büntudat mindennapi adagja lesüllyed a gyomromban a hideg kávéból és mályvacukros gabonapehelyből álló kása aljára. Hát ez nem éppen a bajnokok reggelije.

– Abby ott tud maradni és megnézheti – mondom a magam megnyugtatóására.

Abby a dadusunk. Akkor kezdett nálunk dolgozni, amikor Charlie tizenkét hetes volt és lejárt a szülési szabadságom. Nagy szerencsének számított akkoriban, hogy megszereztük. Abby huszonkét éves volt akkor, frissen végzett az egyetemen pszichológia szakon, és Newtontól csak tíz percre lakott. Okos, lelkiismeretes, tele energiával, és imádja a kölykeinket.

Amíg Charlie és Lucy el nem érték az óvodáskort, Abby reggel fél nyolctól este fél hétig vigyázott rájuk, hétfőtől péntekig. Tiszta tette őket, álomba ringatta, mesét olvasott, letörölte a könyveiket, játékokat és dalokat tanított nekik, megfürdette és megtette a gyerekeket. Bevásárolt és kitakarította a házat. A családuknak

nélkülözhetetlen tagjává vált. Nem tudom elképzelni az életünket nélküle. Igazából, ha választanom kellett volna, hogy melyiket tartsam meg, Bobot vagy Abbyt, volt idő, amikor nehezemre esett volna Bobot választani.

Idén tavasszal Abby bejelentette az elképzelhetetlent. Itt hagy minket, mert a Boston College-ba megy gyermeknevelési mesterképzésre. Le voltunk forrázva és bepánikoltunk. Nem veszthettük el. Úgyhogy kialakultunk egy megállapodást. Így, hogy Charlie és Lucy már iskolában tölt napi hét órát, úgy döntöttünk, beadjuk Linust szeptembertől bölcsődébe ugyanerre az időre. Ez azt jelenti, hogy csak délután három és hat között van Abbyre szükség, és fizetjük a tandíja egy részét.

Éppenséggel átnyálazhattuk volna a szaknévsort, nyilván találunk volna valakit, aki jó eséllyel megfelel és még olcsóbb is. Vagy alkalmazhattunk volna valakit egy dadusközvetítő irodán keresztül. De Abby már ismeri a gyermekeinket. Ismeri a napirendjüket, hangulatukat, a kedvenc dolgaikat. Tudja, hogyan kezelje Charlie fagatóságait, Lucy hisztijeit, és tudja, hogy soha, de soha nem szabad otthon felejteni a Nyuszit, akárhová is megy Linus. És már szereti őket. Hát nem minden pénzt megér a biztos tudat, hogy a gyerekeidet szeretik, amikor te nem tudsz velük lenni?

Charlie lélekszakadva bevágta a konyhába.

– Hol vannak a Pokémon kártyáim?

– Charlie, még mindig pizsamában vagy. Felejsd el a Pokémont! Menj és öltözz fel! – mondom.

– De nekem kellene a Pokémon kártyáim.

– Nadrág, ing, cipő, és kapsold le a lámpád! – mondom.

Charlie csalódottan felszegi a fejét, de megadja magát, és visszarobog a szobájába az emeletre.

– Van valami itthoni elintéznivaló? – kérdi Bob.

– Felhívnád végre a garázsajtó-szerelőt?

– Persze, rajta van a listámon.

Az automata ajtónyitónk egy újabb modell, „látó szem” érzékelővel van ellátva, mely megakadályozza, hogy becsukódjon, ha úgy észleli, van valami az ajtó alatt, például egy kisgyerek. Ez elméletileg nagyszerű biztonsági funkció, de minket, úgy tűnik, csak megőrjít. Valamelyik gyerek – mi Charlie-ra gyanakszunk – mindig ütögeti a bal oldali érzékelőt, így nincs szintben, és a bal oldalra nem lát. Márpedig ha a szeme sem áll jól, akkor nem működik egyáltalán.

Gyerekkoromban a bátyámmal, Nate-tel, Indiana Jones-szosat játszottunk az automata garázskapunkkal. Egyikünk megnyomta a gombot a távirányítón, aztán megnéztük, kinek van mersze a legtovább kivárni, mielőtt beszaladunk, és begurulunk a záródó ajtó alatt. Akkoriban nem voltak biztonsági funkciók. Az a garázsajtó teljesen vakon működött. Nem is lett volna a játékban semmi öröm, ha nincs benne a kockázat, hogy az ajtó halálra nyom, vagy legalábbis fájdalmasan összeprésel. Nate nagyon jó volt ebben, az utolsó pillanatban gurult be alatta. Istenem, még mindig mennyire hiányzik!

Charlie beszáguld a konyhába, pólóban és nadrágban, cipő nincs rajta.

– Anyu, mi történik, ha a Földön megszűnik a gravitáció?

– Mit mondtam, mit vegyél fel?

Semmi válasz.

– November van, nadrág kell, hosszú ujjú ing és cipő – mondom.

Ránézek az órára. Negyed nyolc. Még mindig ott áll, azt hiszem, a gravitációval kapcsolatban várja a választ.

– Indulj!

– Gyerünk, kishaver, keressünk valami jobbat! – javasolja Bob, és elmennek együtt.

Sapkát, kabátot adok a másik két gyerekre, elküldök még néhány e-mailt, bekötöm Linust a gyerekülésbe, lehallgatom a munkahelyi hangpostafiókomat, bepakolom a saját táskámat, hagyok egy üzenetet Abbynek a focimeccsről, felhajtom a maradék hideg kávé, és végül összefutok Bobbal és egy elfogadható öltözékű Charlie-val a bejárati ajtónál.

– Készen állsz? – kérdi Bob, felém fordulva.

Mindketten alapállásba szorítjuk az öklünket.

– Készen.

Ma péntek van. Bob kedden és csütörtökön viszi a gyerekeket iskolába és bölcsődébe, én pedig hétfőn és szerdán. A pénteket a szerencse dönti el. Ha valamelyikünk nem tud nagyon alapos indokot felhozni, ami miatt be kell érnie a munkába a tanítás kezdete előtt, kő-papír-ollózunk érte. Az olló elvágja a papírt. A papír becsomagolja a követ. A kő kicsorbítja az ollót. Mindketten nagyon komolyan vesszük a játszmát. A győzelem óriási dolgot jelent. A győztes egyenesen a munkába mehet, úgy, hogy nincs gyerek a kocsiban – maga a mennyország!

– Egy, két, há, és!

Bob a zárt öklével rákalapál az én békejelemlere, és vigyorog, győzedelmesen. Jóval többször nyer, mint ahányszor veszít.

– Mázlista.

– Aki tud, az tud, bébi. Szép napot! – mondja.

– Neked is!

Búcsúzóul megcsókoljuk egymást. Egy tipikus reggeli búcsúcsók. Egy gyors puszi. Kedves szokás. Lenézek, és észreveszem, hogy Lucy kerek, kék szeme éberén figyel. Hirtelen eszembe ötlik, hogyan

figyeltem kiskoromban a saját szüleim csókját. Úgy adtak üdvözlő-, búcsú- és jó éjszakát!-csókot egymásnak, ahogy én valamelyik nagynénémet pusztítottam volna, és ez hihetetlen csalódással töltött el. Semmi szenvedély nem volt benne. Megígértem magamnak, hogy ha egyszer férjhez megyek, úgy fogok csókolni, hogy az jelentsen is valamit. Úgy csókolok, hogy elgyengülnek a térdeim. Úgy csókolok, hogy a gyerekek zavarba jönnek. Úgy csókolok, ahogy Han Solo csókolja Leia hercegnőt. Soha nem láttam, hogy az apám így csókolná anyámat. Mi értelme volt? Sose jöttem rá.

Most már értem. Nem valami George Lucas-féle kasszasiker kalandfilmben élünk. A mi reggeli búcsúcsókunk nem romantikus, és a legkevésbé sem szexuális töltetű. Ez egy rutincsók, de örülök, hogy van. Igenis jelent valamit. Ez elég. És csak erre van időnk.

---

2. FEJEZET

A NYU, KAPHATNÉK EGY DARABOT? – KÉRFI LUCY.
– Persze, kicsim, melyik darabot kéred?
– Megkaphatnám a szemedet?

– Az egyiket.

Kiveszem a bal szemgolyómat a szemüregemből. Olyan, mint a töltött tojás, csak melegebb. Lucy kiragadja a kezemből és elszökdecsel, gumilabdaként pattogtatva a szememet.

– Óvatosan vele, kérem majd vissza!

A konyhaasztalnál ülök, egy szememmel nézem az Excel-táblázaton szereplő több száz számot. Az egyik üres cellára kattintok, és további adatokat viszek be. Írás közben a tekintetemet a látókörömon kívül eső valami vonzza magára. Elnézek a laptop képernyője felett. Apám teljes tűzoltó-egyenruhájába öltözve ül a szemközti széken.

– Szia, Sarah!

– Jesszus, apa, halálra rémisztesz!

– Szükségem lenne a vakbeledre.

– Nem, az az enyém.

– Sarah, ne feleselj! Szükségem van rá.

– Senkinek nincs szüksége a vakbelére, apa. Nem kell neked egy új.

– Akkor miért okozta a halálomat?

Lenézek a számítógépre. Egy Power Point dia jelenik meg a képernyőn. Elolvasom.

Az apád vakbél-perforációjának okai

- Két napig erős hasfájása volt, és nem tett ellene semmit, leszámítva, hogy aszpirint vett be és vizskit ivott.
- Egy vállrándítással letudta az erős nátháját, és nem foglalkozott a hőemelkedésével.
- Te iskolában voltál, anyád a hálószoában, és az apád nem hívta a kapitányságot vagy a segélyhívót.
- Begyulladt és elfertőződött.
- Mint minden élő dolog, amit túl sokáig elhanyagolnak, végül nem bírta tovább és megtette, ami tőle telik, csak hogy észrevegyék.

Felnézek az apámra. Még mindig a válaszomra vár.

– Mert nem törödtél azzal, mit érzel.

– Lehet, hogy halott vagyok, de mégiscsak az apád vagyok. Add ide a vakbeledet!

– Nincs értelme. Jobb neked nélküle.

– Pontosan.

Pislogás nélkül bámul rám, gondolatát rádiójelként közvetíti egyetlen szememen keresztül az agyam felé.

– Velem minden rendben lesz. Ne aggódj miattam! – mondom.

– Mindannyian aggódunk miattad, Sarah.

– Jól vagyok. Csak be kell fejeznem ezt a jelentést.

Lenézek a képernyőre, a számok eltűntek.

– *A francba!*

Felnézek, az apám eltűnt.

– *A francba!*

Charlie rohan be a konyhába.

– *Azt mondtad, „francba” – jelenti be, élvezve, hogy beárulhat, még ha saját magamnak árul is be.*

– *Tudom, bocsánat – mondom, és közben le sem veszem az egyetlen szemem a képernyőről, kétségbeesetten próbálok valahogy visszaszerezni az adatokat. Be kell fejeznem ezt a jelentést.*

– *Az csúnya szó!*

– *Tudom, bocsánat! – mondom, mialatt mindenre rákattintok, amire csak lehet.*

Nem nézek fel, és bízom benne, hogy veszi a lapot. Reménytelen.

– *Anyu, tudod, mennyire nem hallgatok rád!*

– *Tudom. Az idegeimre mész.*

– *Megkaphatom a füledet?*

– *Az egyiket.*

– *Mindkettőt, mindkettő kell!*

– *Jól van.*

Letekerem a füleimet, és átdobom az asztalon, mintha két dobókoc-ka volna. Charlie felteszi a sajátjaira, mintha fülhallgató lenne. Félrebillenti a fejét, mintha a távolból próbálna valamit meghallani. Elégedetten mosolyog. Próbálok én is meghallani, aztán eszembe jut, hogy nincs fülem. Mond valamit, majd elszalad.

– *Hé, a fülbevalóm!*

De már eltűnt. Visszatérek a képernyőhöz. Legalább elment, és most már biztos lehetek benne, hogy csöndben tudok dolgozni.

Nyílik a bejárati ajtó. Bob áll az asztal másik oldalán, szomorúság és undor vegyül a szemében, ahogy rám néz. Mond valamit.

– Nem hallak, drágám, Charlie-nak adtam a fülem.

Megint mond valamit.

– Nem tudom, mit mondasz.

Ledobja a táskáját, és mellém térdel. Lecsukja a laptopomat, és megragadja a vállam, szinte fáj.

Rám ordít. Még mindig nem hallom, de sürgető tekintetéből és a nyaki ereinek lüktetéséből tudom, hogy ordít. Lassan ordítja a közlendőjét, hogy le tudjam olvasni a szájáról.

– Nézzek fel?

Felnézek a plafonra.

– Nem értem.

Újra és újra ordítja, közben rázza a vállam.

– Ébredj fel?

– Igen! – ordítja, és abbahagyja a rázást.

– Ébren vagyok.

– Nem, nem vagy.

HÉTFŐ

WELMONT BOSTON JÓMÓDÚ ELŐVÁROSA, az utcákat fasorok övezik, a kertek gyönyörűen parkosítottak, a városon kerékpárút vezet át, van magángolfklub és -golfpálya, a központjában számtalan butik és szépségszalon, valamint egy Gap üzlet, iskoláit pedig mindenki dicséri, a legjobbak az államban. Bobbal azért választottuk, mert közel van Bostonhoz, ahol dolgozunk, és mert egy sikeres élet ígérését nyújtja. Ha van még olyan ház Welmontban, mely félmillió dollárnál kevesebbet ér, egy élelmes építési vállalkozó bármikor kész megvenni, hogy ledózerolja, felhúzzon a helyére egy háromszor nagyobbat

és értékesebbet. A városban szinte mindenki luxusautóval jár, a Karib-szigeteken nyaral, tagja a golfklubnak, és van egy hétvégi háza a tengerparton vagy fenn a hegyekben, Bostontól északra. Nekünk Vermontban van.

Bob és én frissen végeztünk a Harvard üzleti karán, és Charlie-t vártuk, amikor ideköltöztünk. Ahhoz, hogy 200 ezer dollár diákhitellel a nyakunkon, nulla megtakarítással letelepedjünk Welmontban, és finanszírozzuk mindazt, ami ezzel jár, ijesztően tovább kellett nyújtózkodnunk, mint ameddig a takarónk ér. Ám mindkettőnknek sikerült menő állást találnunk, és megingathatatlanul bíztunk abban, hogy jó sokat keresünk majd. Most, nyolc évvel később, minden téren hozzuk a welmonti átlagot.

A welmonti általános iskola alig öt kilométerre és tíz percre van a Pilgrim Lane-en lévő házunktól. Megállok egy piros lámpánál, és belenézek a visszapillantó tükörbe. Középen Charlie játszik a Nintendóján. Lucy kibámul az ablakon, miközben valami Hannah Montana-dalt dúdol, amit az iPodján hallgat. Linus pedig a háttal beszerelt gyerekülésben cumizik, és Elmo mesefilmet néz a tükörben, melyet Bob szíjazott a hátsó ülés fejtámlájára; a videó Linus mögött megy a DVD-lejátszón, ami a luxusterepjáróm alapfelszereléséhez tartozott. Senki nem sír, nem követelők, nem nyafog. Ó, a modern technológia csodája!

Még mindig ki vagyok akadva Bobra. Európai stábértekezletem lesz nyolckor. Egy fontos ügyfélről van szó, feszült vagyok miatta, és most mindennek a tetejében még azon is idegeskedem, hogy odaérek-e időben, hiszen hétfő van, és ilyenkor én viszem a gyerekeket iskolába, bölcsibe. Amikor ezt elpanaszoltam Bobnak, ő az órájára nézett, és annyit mondott: „*Ne izgulj, odaérsz.*” Nem éppen ilyen zen megközelítésre vártam.

Charlie-t és Lucyt beíratjuk az iskola „Becszengetés előtt” elnevezésű programjára, ami mindennap negyed nyolctól nyolc húszig tart a tornacsarnokban. Itt gyülekeznek azok a gyerekek, akik szüleinek kilenc előtt be kell érniük a munkahelyükre, és egy tanár felügyel rájuk fél kilencig, amikor is a tanítás hivatalosan elkezdődik. Mivel egy nap gyerekenként csak öt dollárba kerül, a „Becszengetés előtt” igazán megéri.

Amikor Charlie elkezdte az iskolát, meglepett, milyen kevesen járnak az osztályából a „Becszengetés előtt”-re. Azt hittem, hogy a városban az összes szülőnek szüksége van erre a szolgáltatásra. Aztán arra gondoltam, hogy a legtöbb gyereknek olyan dadája van, aki velük él. Némelyiknek valóban, de kiderült, hogy a welmonti anyukák nagy része – mindannyian főiskolai, sőt egyetemi végzettséggel – nem megy vissza dolgozni, hanem otthon marad a gyerekeivel. Az életben ki nem találtam volna. El sem tudom képzelni, hogy ne dolgozzak, eltékozzoljam mindazt, amit tanultam. Szeretem a gyerekeimet, és tudom, hogy fontosak, de a karrierem is az, ahogy az az életszínvonal is, amit a munkám révén engedhetünk meg magunknak.

Leparkolok az iskolánál, megragadom a két iskolatáskát, esküszöm, hogy nehezebbek, mint a gyerekek, kiszálllok, és kinyitom a hátsó ajtókat, mint egy sofőr. Kit szédíték? Nem olyan vagyok, mint egy sofőr, hanem sofőr vagyok. Senki sem mozdul.

– Gyerünk, nyomás!

Charlie és Lucy, továbbra is az elektronikus kütyükbe merülve, a sietség legkisebb jele nélkül kikecmeregnek az autóból, és mint két csiga elindulnak az iskola bejárata felé.

Megyek utánuk, Linust pedig a járó motorú kocsiban hagyom a mesével.

Tudom, ha valamelyik szenzációhajhász újságíró kiszúrná ezt, kérdőre vonna, és szinte várom, hogy valamelyikük egyszer csak leből rám támad egy mögöttem parkoló Volvóból. Gondolatban már be is gyakoroltam a védelmemre szolgáló érveket. Először is, a kagylóülése olyan, amilyenben minden egy év alatti gyermeknek utaznia kell, nevetségesen nehéz, több mint nyolc kiló. Ha hozzáadjuk Linust, aki majdnem ugyanannyi, plusz a hordozókar silány ergonomiai kialakítását, fizikailag máris kivitelezhetetlen magammal cipelni őt bárhová is. Szívesen elbeszélgetnék azzal a rendkívül erős és egyértelműen gyermektelen férfival, aki ezeket tervezte. Linus nyugodt és nézi a mesét. Minek zavarnám? Welmont biztonságos hely. Csak pár percre távolodok el.

Ahhoz képest, hogy november első hetét írjuk, szokatlanul meleg a reggel. Tegnap még Charlie és Lucy polár sapkát és téli kesztyűt viselt, ma viszont már tíz fok van, és majdhogynem a kabát is felesleges. Nyilván az idő miatt, az iskola játszótere tele van nyüzsgő gyerekekkel, ami nem jellemző így reggel. Ezt Charlie is észreveszi, és mielőtt elérnénk a duplaajtóhoz, eliszkol.

– Charlie, gyere vissza!

De még csak meg sem torpan. Egyenesen a függeszkedő létrához megy, és vissza sem néz. Felkapom Lucy-t a bal karomba, és utánarohanok.

– Erre nincs időm – magyarázom Lucynak, kis szövetségesemnek.

Mire odaérek a mászókákhöz, Charlie-ról már csak a kabátja árulkodik, az is gyűrötten hever egy halom faaprítékon. Felkapom a kezembe, melyben már eleve cipelek két iskolatáskát, és végignézek a játszótéren.

– Charlie!

Hamar kiszúrom. A mászótorony legtetején trónol.

– Charlie, lefelé, de azonnal!

Nem úgy tűnik, mintha hallana, a körülöttem álló anyukák bezeg igen. Ezeknek a márkás pulcsiban, pólóban és farmerben, teniszcipőben vagy klumpában feszítő anyáknak mintha semmi más dolguk nem lenne, mint hogy az iskola játszótérén ácsorogjanak reggelente. Ahogy bámulnak rám, tekintetükből kiolvashatom a véleményüket, képzelem, mi mindent gondolnak rólam.

Csak szeretne kint játszani ezen a csodás reggelen, ahogy a többi gyerek.

Belegebodne, ha hagyná öt még pár percig játszani?

Észrevetted, hogy a fia soha nem hallgat rá? Nem tudja kezelni a gyerekeit.

– Charlie, kérlek, mássz le és gyere velem! Be kell érnem a munkába.

Meg sem moccan.

– Rendben. Egy!

Mint egy oroszlán, ráüvölt egy csoport gyerekre, akik letről nézik.

– Kettő!

Nem mozdul.

– Három!

Semmi. Meg tudnám ölni. Lenézek a hétcentis magas sarkúimra, és egy örült pillanat erejéig átfut az agyamon, vajon fel tudnék-e benne mászni érte. Aztán a Cartier órámra pillantok. Fél nyolc. Elég ebből.

– Charlie, *azonnal*, vagy egy hétig nincs videojáték.

Ez megteszi a hatását. Felemelkedik, megfordul, de ahelyett, hogy lelépne a következő fokra, behajlítja a térdét és a levegőbe ugrik. Pár anyukának elakad a lélegzete, nekem is. A másodperc törtrésében törött lábakat és gerinc sérülést vizionálok. De aztán felpattan a

földről, mosolyogva. Hála a jó égnek, hogy gumiból van. A srácok, akik végignézték a halálmegvető attrakciót, csodálattal éljenzik. A közelben játszadózó lányok, úgy tűnik, észre sem veszik. Az anyukák tovább figyelik, miként kezelem a dráma folytatását.

Mivel tudom, hogy még mindig megszökhet, leteszem Lucyt, és megfogom Charlie kezét.

– Aú, ez túl szoros!

– Sajnálom.

Húzza a karomat, amilyen erősen csak tudja, próbál megszökni, akárcsak egy izgatott dobermann a pórázon. A kezem most már izzad, és kezd kicsúszni belőle. Még szorosabban fogom. Még erősebben húz.

– Fogd az én kezem is – nyafog Lucy.

– Nem tudom, kicsim, gyere!

– Fogni akarom valakinek a kezét! – ordítja, és nem mozdul, egy hajszál választja el a hisztitől. Gyorsan gondolkodom.

– Fogd Charlie-ét!

Charlie végignyalja szabad kezének tenyerét, majd Lucy felé nyújtja.

– Fúj! – visít Lucy.

– Oké, itt az enyém!

Felcsúsztatom a két iskolatáskát és Charlie kabátját a könyökömmre, és egy-egy gyerekkel a kezemben bevonszolom magunkat a welmonti általános iskolába.

A tornacsarnok túlfűtött, a felállás pedig a szokásos. A lányok a falnál ülnek, olvasnak, beszélgetnek, vagy csak nézik a fiúkat, akik kosaraznak vagy futkorásznak összevissza. Amint elengedem Charlie kezét, elszelel. Semmi kedvem utánaordítani, hogy búcsúzzunk el rendesen.

– Szép napot, Lucy-nyuszi!

– Szia mami!

Megcsókolom gyönyörű homlokát, az iskolatáskákat pedig ledobom a földön heverő táskakupac tetejére. Itt nem lézengenek anyukák és apukák. Nem ismerem a többi „lepasszolós” szülőt. Néhány gyereknek tudom a nevét, és van, hogy azt is tudom, melyik gyerekhez melyik szülő tartozik. Hogy például az a nő Hilary anyja. Legtöbbjük beviharzik, kiviharzik, nincs idő csevegésre. Bár nem tudok róluk sokat, szoros szálak fűznek ezekhez a szülőkhöz.

Az egyetlen szülő, akit a „Becszengetés előtt”-ön névről ismerek, Heidi, Ben anyukája, aki szintén épp kifelé tart. Mindig mentős ruhát és lila Crocs papucsot hord, valamilyen ápoló. Azért jegyeztem meg a nevét, mert Ben és Charlie barátok, mert néha hazahozza Charlie-t foci után, és mert vonzó kisugárzása van, és őszinte mosolya az elmúlt évben sokszor árulkodott empátiáról.

Nekem is vannak gyerekeim. Tudom.

Én is dolgozom. Tudom.

Késésben vagyok. Tudom.

Tudom.

– Hogy vagy? – kérdi Heidi, ahogy végigmegyünk a folyosón.

– Jól, és te?

– Jól. Régóta nem láttalak Linusszal. Már jó nagy lehet.

– Te jó ég, Linus!

Minden magyarázat nélkül faképnél hagyom Heidit, végigviharzok a folyosón, ki az iskolából, le a lépcsőn a járó motorú autómhoz, mely, hála istennek, még mindig ott van. Még mielőtt odaérnék, hallom, hogy szegény Linus sír.

A Nyuszi a földön, a DVD a menüválasztón áll, de anyai fülem és szívem tudja, hogy nem egy plüss kedvencért vagy egy piros hajú

meshőért sír. Amikor a videó véget ért, és Linus kizökkent a varázslatos transzból, nyilván észrevette, hogy csapdába került és egyedül van az autóban. Elhagyatva. Az ilyen korú kisgyerekek első számú ősi félelme, hogy elhagyják őket. Könnyek áztatják vörös arcát.

– Linus, sajnálom! Annyira sajnálom!

Amilyen gyorsan csak tudom, kioldozom, miközben ordít. Felkapom, magamhoz ölelem, és a hátát simogatom. Beletöröl egy takonydarabot a blúzom gallérjába.

– Csss, jól van, minden rendben.

Semmi hatása. Sőt, a sírás intenzitása és hangereje csak növekszik. Viszont ha sikertelenül nyugtatgatom, ennyi erőből el is vihetem a bölcsődébe. Visszateszem és becsatolom az autósülésbe, Nyuszit az ölébe teszem, megnyomom a „lejátszás” gombot a DVD-lejátszón, és elmegyünk a bölcsődéig, miközben Linus üvölt, mintha nyúznák.

Átadom a még mindig ziháló Linust, Nyuszit és a pelenkázótáskát az egyik dadusnak, egy kedves, fiatal brazil nőnek, aki új itt a bölcsődében.

– Linus, csss, minden rendben. Linus, kérlek, kicsim, minden rendben – mondogatom, próbálok még egyszer utoljára meggyőzni. Utálok így itthagyni.

– Minden rendben lesz, Mrs. Nickerson. Jobb, ha most megy.

Az autóban kifújom a levegőt. Végre, mehetek dolgozni.

A műszerfalón lévő óra szerint tíz perc múlva nyolc. Elkések. Megint. Összeszorított foggal markolom a kormányt, elindulok a bölcsődétől, és közben a táskámban turkálók a telefonom után.

A táskám zavarba ejtően nagy. A funkciója attól függően, hogy épp hol és kivel vagyok, lehet aktatáska, tárcsa, pelenkázótáska vagy hátizsák. De mindegy, kivel és hol vagyok, úgy érzem magam, mint

egy cipekedő sherpa. Ahogy matatok a telefonért, a laptopom, zsírkréták, tollak, pénztárca, rúzs, kulcsok, keksz, gyümölcslé, névjegykártyák, tamponok, egy pelenka, receptek, ragtapaszok, egy doboz nedves kéztörölő, egy számológép és pár papírokkal teli mappa kerül a kezem ügyébe. A telefonom nem. Megfordítom a táskát, és a tartalmát az anyósülésre borítom, keresem a telefont.

Hol a csudában lehet? Van kb. öt percem megtalálni. Tisztában vagyok vele, hogy a szemem jelentősen több időt tölt az anyósülésen és a kocsi padlóján, mint az úton. A jobboldalt elhúzó fickó be is int nekem. És közben telefonál.

Hirtelen megpillantom, de csak a lelki szemeimmel. A konyhasztalon. A francba, a francba, a francba! Az autópályán vagyok, úgy húsz percre a munkahelyemtől. Egy pillanatra végigfut az agyamon, hol lehetne megállni és keresni egy utcai telefonfülkét. Aztán eszembe jut, hogy vajon *vannak manapság még telefonfülkék egyáltalán?* Az idejét nem tudom megmondani, mikor láttam ilyesmit utoljára. Talán megállhatnék egy boltnál vagy egy kávézónál. Biztos akad ott olyan kedves ember, aki kölcsönadná a telefonját. *Egy perc. Sarah, az értekezlet egy órában belül elkezdődik. Csak éréjél már oda.*

Úgy száguldok, mint egy beszívott Forma-1-es pilóta, miközben próbálom összeszedni a gondolataimat az értekezlettel kapcsolatban, de még mindig nem tudok koncentrálni. Nem bírok gondolkodni. Csak amikor leparkolok az irodaház garázsában, veszem észre, hogy a gondolataim Linus videójával versengenek.

Elmo többet akar tudni a családokról.

---

3. FEJEZET

AZ ELSŐ SORBAN ÜLŐK EGY BOSTONI SZÍNHÁZBAN, a jobbközépen. Az órámra pillantok, majd megint felnézek, nyújtogatom a nyakam, hátha meglátom a nagy tömegben Bobot. Egy idős, apró hölgy közelít felém. Először azt hiszem, valami fontosat szeretne mondani, aztán rájövök, hogy a bal oldalamon lévő üres helyet szúrta ki magának.

– Ez a hely foglalt – mondom, és ráteszem a kezem.

– Ül itt valaki? – kérdi a nő, barna szemével borongósan és zavartan néz rám.

– Valaki fog.

– Hm?

– VALAKI FOG ITT ÜLNI.

– Nem fogok látni, ha nem az első sorban ülök.

– Sajnálom, itt már ül valaki.

Az idős hölgy zavaros tekintete hirtelen világos és szúrós lesz.

– Én ebben nem lennék olyan biztos.

Egy férfi két sorral hátrébb feláll a helyéről, és elindul a folyosó irányába, talán a mosdóba megy. Az idős nő ezt észreveszi, és magamra hagy.

Megérintem a kígyóbőr kabátom gallérját. Nem akarom levenni. A színházban hüvös van, és gyönyörűnek érzem ebben magam. De azt sem akarom, hogy valaki elhappolja Bob helyét. Megnézem az órát és a jegyet. Pontosan ott vagyok, ahol lennem kell. Hol van Bob? Leveszem a kabátom, és lefoglalom vele Bob helyét. Borzongó hideg fut végig a tarkómtól a vállamra. Megdörgölöm fedetlen karjaimat.

Tovább keresem Bobot, de hamarosan magával ragad a színház pompája – a fejedelmi vörös bársonyfüggönyök, a magasodó oszlopok, a görög és római márványszobrok. Feltekintek. A mennyezet nyitott, az éjszakai égbolt lélegzetelállító látványt nyújt. Még mindig a felettem tündöklő csillagokban gyönyörködöm, amikor egy árnyék finom súlya ereszkedik az arcomra. Bobra számítok, ehelyett Richard áll ott, a főnököm. Lelőki a kabátomat a földre, és lezöttyen mellém.

– Meglep, hogy itt látlak – mondja.

– Még szép, hogy itt vagyok. Izgatottan várom a műsort.

– Sarah, a műsor véget ért. Lemaradtál róla.

Mi van? Felnézek a folyosón ácsorgó emberekre, és csak a fejük hátulját látom. Mindenki elfele megy.

KEDD

FÉL NÉGY, ÉS A KÖVETKEZŐ ÉRTEKEZLETIG van harminc percem, ez ma az első szünetem. Nekikezdek a csirkés cézársalátámnak, amit az asszisztensem rendelt nekem ebédre, és közben visszahívom a seattle-i irodát. Salátát rágok, a telefon kicseng, én pedig elkezdem átfutni a postaládámban felgyülemlt e-maileket. Az ügyvezető igazgató felveszi, és arra kér, dugjuk össze a fejünket és találjuk ki, hogy a négyezer tanácsadónk közül ki lenne hajlandó és

leginkább alkalmas egy jövő héten esedékes informatikai projekthez. Beszélgetés közben felváltva válaszolok egy halom angliai e-mailre és eszem.

Nem emlékszem, mikor tanultam meg egyszerre két szakmai beszélgetést levelezni. Már jó ideje művelem, és tudom, hogy ez nem mindennapi készség, még egy nőnek sem. Azt a képességet is elsajátítottam, hogy hang nélkül gépeljek és klikkeljek, és ne zavarjam, vagy ami rosszabb, sértsem meg a beszélgetés másik résztvevőjét. Őszintén szólva csak azokat az e-maileket válaszolom meg telefonálás közben, amelyekhez nem kell agyalni, csak egy igent vagy nemet várnak tőlem. Kicsit olyan érzés, mintha tudathasadásom lenne. Sarah telefonál, miközben egy örült alteregó gépel. De legalább a két énem csapatban dolgozik.

A Berkley Consulting tanácsadó cég emberi erőforrás részlegének alelnöke vagyok. A Berkley nagyjából ötezer alkalmazottat foglalkoztat hetven irodában, negyven országban. Stratégiai tanácsokat adunk cégeknek a világ minden táján, minden üzletágban – olyan területeken, mint az innováció, verseny, árszervezés, vezetés, márka, egyesülés, növekedés, fenntarthatóság, és mindenekelőtt, a profitszerzés. Az ezekkel foglalkozó tanácsadóink nagy részének üzleti végzettsége van, ám sok tudós, jogász, mérnök és orvos is van közöttük. Mindannyian kiemelkedően okosak, tudják, hogyan kell analitikusan gondolkodni, és kiválóan értenek ahhoz, hogy kreatív megoldást kínáljanak összetett problémákra.

A nagy részük fiatal is. A Berkley tanácsadói jellemzően ott dolgoznak, ahol az ügyfél van. Egy adott projekt tanácsadói dolgozhatnak bárhol a világon, de ha az ügyfél egy gyógyszeripari cég New Jersey-ben, akkor a csapat itt fog élni a projekt ideje alatt. Vagyis a londoni irodánk tanácsadói, akiket gyógyászati háttérük miatt ezzel

az üggyel megbízunk, tizenkét héten át, hétfőtől csütörtökig egy newarki szállodában fognak lakni.

Ez az életstílus bejön a fiataloknak és az egyedülállóknak, sőt egy ideig a fiatal és házas tanácsadóknak is, de eltelik pár év, jön egy-két gyerek, és az, hogy a bőrröndből éljenek, hamarosan a múlté lesz.

A kiégési arány magas. Annak a szegény fickónak, aki Londonból idejön, hiányozni fog a felesége és a gyerekei. A Berkley egyre több pénzt öl bele, hogy megtartsa, de egy bizonyos ponton túl a legtöbb embernek már nem éri meg azt az áldozatot, amit ez a munka a családtól megkövetel. Az a pár tanácsadó, aki öt évnél tovább kitart, ügyvezető igazgató lesz. Aki tíz év után még mindig bírja, üzlettárs lesz, és ennek eredményeképpen piszkosul gazdag. Szinte mind férfiak. És elváltak.

Amikor a Berkley-hez jöttem, már volt szakmai jártasságom az emberi erőforrások területén, és egy MBA diplomám a Harvard-ról, ami a tapasztalat és a végzettség tökéletes kombinációja. Sokat dolgozom – heti hetven-nyolcvan órát –, de nem kell utazgatnom, mint a nomád tanácsadóknak. Nyolchetente repülök Európába, negyedévente Kínába, és havonta egy-két napot New Yorkban töltök, de ez a fajta utazás tervezhető, kezelhető és átlátható.

Jessica, az asszisztensem kopog, belép az irodámba egy papírcetlivel, rajta a kérdés: Kávét?

Bólintok, és három ujjam mutatom, ami egy tripla eszpresszót jelent, nem pedig három kávét. Jessica érti a jelbeszédem, és kimegy.

Én vezetem a toborzást, a magas prioritású projektek csapatainak összeállítását, a teljesítményértékeléseket és a karrierfejlesztést a Berkley-nél. A Berkley Consulting ötleteket ad el, vagyis azok az emberek, akik ezeket az ötleteket kigondolják, a legfőbb értékünk és befektetésünk. Egy ötlet, mellyel ma valamelyik csapatunk

előhozakodik, könnyen lehet, hogy holnap a *New York Times* vagy a *Wall Street Journal* címlapján fog szerepelni. A Berkley csapatai írányítják, sőt alkotják meg a világ néhány legsikeresebb cégét. A csapatokat pedig én alkotom meg.

Ismernem kell valamennyi tanácsadó és ügyfél erősségét és gyengeségét, hogy a lehető legjobb felállásban párosítsam össze őket a lehető legnagyobb siker érdekében. A csapatoknak mindenféle ügyet meg kell oldaniuk (e-kereskedelem, globalizáció, kockázatkezelés, működés) minden szektorban (autóipar, egészségügy, energia, kiskereskedelem), de nem minden tanácsadó alkalmas minden projekthez. Rengeteg labdával zsonglörködöm – drága, törékeny, nehéz, pótolhatatlan labdákkal. És amikor azt gondolom, hogy már annyi van a levegőben, hogy ennél többet nem tudnék kezelni, az egyik üzlettárs bedob még egyet. Olyan vagyok, mint egy buzgó-mócsing cirkuszi bohóc, soha nem vallanám be, hogy már túl sok a labda. Alig akad nő rajtam kívül, aki ezen a szinten játszik, és soha, de soha nem akarom ezt látni valamelyik üzlettárs szemében. *Na tessék! Beütötte a fejét a plafonba. Ennyire futotta tőle. Lássuk csak, Carson vagy Joe meg tudja-e oldani.* Úgyhogy egyre több és több felelősséget tesznek a vállamra, én pedig mosolyogva elfogadom, miközben időnként belegebedek, hogy úgy tegyek, mintha könnyű lenne. A munkám egyáltalán nem könnyű. Tulajdonképpen nagyon-nagyon nehéz. És én épp ezért szeretem.

Ám hiába a rengeteg évnyi képzés és tapasztalat, a kemény munkaerkölcsöm és azon képességem, hogy egyszerre tudok enni, gépelni és beszélni, az egész olyan nehéz, hogy néha alig bírom kezelni. Vannak napok, amikor nem lehet hibázni, nincs idő enni vagy pisilni, egyetlen percre sem lankadhat a figyelmem. Ezekben a napokon úgy érzem magam, mint egy robbanásig felfújt lufi, mely bármelyik

pillanatban kipukkadhat. És akkor Richard még egy ügyet rak az iratkupacom tetejére, a dosszién egy Post-it cédulával: *Sürgősen kel-lene a véleményed.* Még egy fújás a lufiba. Jessica küld egy e-mailt, hogy az asznapi egyetlen szabad órámba betábláztak egy újabb érte-kezetet. Még egy fújás. Áttetszőnek érzem magam, kényelmetlenül feszesnek. Abby hív. Linus kiütéses és láza van, és Abby nem találja a lázcsillapítót. Az utolsó fújás.

Amikor már úgy érzem, mindjárt kipukkadok, bezárom az iro-dám ajtaját, leülök a székembe, az utcafrontra néző ablak felé for-dulok, hogy ha valaki belesne az ajtón, ne lásson, és öt percre át-adom magam a sírásnak. Többre nem. Öt perc csendes sírás, hogy a feszültség kimenjen belőlem, aztán újra itt vagyok. Általában csak ennyire van szükségem, hogy újrainduljon a rendszer. Emlékszem, amikor először sírtam a munkahelyemen. A harmadik hónapomat töltöttem itt. Gyengének éreztem magam, szégyelltem, és amint megtöröltem a szemem, megfogadtam, hogy soha többet nem te-szem. Micsoda naivitás! A Berkley-nél, ahogy a hasonló kaliberű ta-nácsadó cégeknél is, a stressz rendkívüli méreteket ölt, és minden-kit elér. Van, aki martinit iszik az ebédhez a közeli étteremben. Van, aki az épület előtt cigarettázik. Én az asztalomnál sírok öt percig. Igyekszem könnyes alelnöki énemet havi két alkalomra korlátozni.

Tíz perc múlva négy. Letettem a telefont és iszom a kávé, amit Jessica hozott. Szükségem volt rá. A koffein felpezsdíti a csigavére-met és hideg vizet spriccel az álmos agyamra. Van tíz be nem osztott percem. Hogyan töltssem el? Ránézek a naptárra.

4:00 telefonkonferencia, General Electric projekt

4:15 Lucy zongoraóra

4:30 Charlie focimeccse. UTOLSÓ.

Mindig felírom a gyerekek programját is a naptáramba, hogy, akárcsak egy légiirányító, tudjam, ki mit csinál adott időpontban. Igazából eszembe sem jutott, hogy elmenjek Charlie focimeccsére, egészen mostanáig. Bob azt mondta, nem hiszi, hogy ezen a héten is el tud menni, Abby pedig, aki elviszi a pályára Charlie-t, nem tud ottmaradni, hogy megnézzze, mert vissza kell mennie a város túlfelére, hogy elhozza Lucyt a zongoraóráról. Ez az utolsó mérkőzés ebben az évadban. Elképzelem a meccs végét, amikor az összes többi gyerek lerohan a pályáról az anyukájuk és apukájuk ünneplő karjaiba. Látom magam előtt Charlie csalódott arcát, amikor rájön, hogy az ő anyukája és apukája nincs ott, hogy megölelgessék. Nem tudom elviselni ezt a képet.

Három adag eszpresszóval és két extra adag büntudattal és együttérzéssel még egyszer ránézek az órámra, majd fogom a mobilomat, a GE dossziét, a táskámat meg a kabátomat, és kilépek az irodából.

– Jessica, mondd meg a négyórás értekezleten, hogy a mobilomról fogok betelefonálni.

Miért is ne lehetnék ott mindenütt?

Úgy negyven perce beszélek a mobilomon a négyórás értekezleten, amikor megérkezem a welmonti városi sportpályákhoz. A parkolóval szemben van egy baseballpálya, annak a túloldalán található a focipálya. Az autóból látom, hogy a távolban a gyerekek már játszanak. Hosszú ideje beszélek már arról, kik a feltörekvő szakértőink a zöld technológia területén. Ahogy átvágok a baseballpályán, egyszer csak feltűnik, hogy elmaradt a torokköszörülés, a golyóstollkattogtatás és az általános konferenciatermi háttérzaj.

– Halló?!

Semmi válasz. Ránézek a telefonomra. Nincs térerő. A francba! Mennyi ideje nyomtam a süket monológot?

A focipályán ott vagyok már, de az értekezleten nem. Mindkét helyen ott kellene lennem. Lenézek a telefonomra. Még mindig nincs térerő. Ez nem jó.

– Hé, hát itt vagy! – szólít meg Bob.

Ugyanezt gondolom magamban, de egészen más felhanggal.

– Azt hittem, nem tudsz eljönni – mondom.

– Leléptem. Láttam, amikor Abby kirakta Charlie-t, és mondtam neki, hogy majd én hazaviszem.

– Nincs szükség arra, hogy mindketten itt legyünk.

Megnézem a telefonom. Nincsenek vonalkák.

– Használhatom a telefonod?

– Holttér van itt. Kit hívsz?

– Egy értekezleten kéne lennem. A francba, mit keresek én itt?

Átkarolja a vállam és magához von.

– Nézed, hogyan focizik a fiad.

De nekem azzal kéne foglalkoznom, hogy kiket adunk a GE projekt mellé. A vállam rángatózni kezd. Bob észreveszi a növekvő feszültség árulkodó jeleit, és masszírozással próbálkozik, de én ellenállok. Nem akarok lazítani. Ez nem pihentető.

– Itt tudsz maradni? – kérdi.

Az agyam gyorsan átveszi, milyen következményekkel járhat, ha lemaradok a GE értekezlet második feléről. Igazság szerint akármiről maradtam is le, már lemaradtam. Ennyi erőből akár maradhatok is.

– Megnézem, talállok-e valahol térerőt.

Körbejárom a területet, hátha lelek valahol egy pontot, ahonnan egy vonalkát bővílhetek a telefonomra. Nincs szerencsém. Mellesleg az elsős foci fergeteges. Ezt nem is szabadna focinak nevezni. Amennyire én látom, nincsenek posztok. A legtöbb gyerek folyamatosan

kergeti és rugdossa a labdát, mintha az valami erős mágnes lenne, és akárhová is gurul, akarva-akaratlanul vonzaná a gyerekeket. Most épp vagy egy tucat gyerek zsizseg körülötte, egymás lábát és sípcsonkját, na meg nagy ritkán a labdát rugdalva. Olyankor a labda céltalanul kiszabadul a tömegből, mire megint mindannyian a nyomába erednek.

Néhány gyereket egyáltalán nem érdekel a meccs. Az egyik kislány cigánykerekezik. Egy másik egyszerűen csak ül a földön, és kezével tépkedi a fűvet. Charlie forog. Körbe-körbe forog, amíg el nem esik. Akkor feláll, tántorog, megint elesik, feláll, forog.

– Charlie, szerezd meg a labdát! – bátorítja Bob a partvonalról.

Tovább forog.

A többi szülő is biztatja a gyereket.

– Gyerünk, Julia, gyerünk!

– Hajrá, Cameron!

– Rúgj bele!

Egy fontos értekezletet hagytam ki emiatt a hülyeség miatt. Viszszamegyek Bobhoz.

– Sikerült?

– Nem.

Közben szállingózni kezdett a hó, és ettől a legtöbb gyerek teljesen megfeledkezett nem csak a labdáról, de arról is, hogy mit is keresnek ők a pályán – a nyelvükkel próbálják elkapdosni a hópelyheket. Önkéntelenül is percenként többször az órára pislogok. Ez a meccs, vagy akárhogy is hívjuk, soha nem ér véget.

– Mikor lesz ennek vége? – kérdem Bobtól.

– Azt hiszem, negyvenöt percet játszanak. Hazajössz utána?

– Meg kell néznem, miről maradtam le.

– Nem tudod otthonról elintézni?

– Egyáltalán nem is kéne itt lennem.

– Lefekvésre hazaérsz?

– Ha szerencsém van, igen.

Bob és én nem sűrűn érünk haza időben ahhoz, hogy együtt vacsorázhassunk a gyerekekkel. Az ő pocakjuk öt óra körül kezd el korigni, Abby ad nekik sajtos tésztát vagy csirkefalatkákat. De mindketten nagyon igyekszünk, hogy a desszertet már együtt ehessük meg, fél hét körül. A gyerekek jégkrémet vagy kekszet esznek, mi Bobbal általában sajtot, krékert és bort, mivel a mi desszertünk inkább előétel. A gyerekek fél nyolckor fekszenek le, utána szoktunk vacsorázni.

A bíró, egy gimnazista fiú, végre megfújja a sípot, és a meccs véget ér. Charlie lesétál a pályáról, még mindig nem vette észre, hogy ott vagyunk. Annyira édes, hogy nem igaz. Hullámos barna pamacs-haja mindig túl hosszúnak tűnik, akármilyen sűrűn vágatjuk neki. A szeme kék, akárcsak Bobnak, és nekik van a leghosszabb szempil-lájuk is, amit fiún csak láttam. Egy nap a lányok meg fognak örülni ezért a szempárért. Hirtelen egyszerre tűnik olyan nagyoknak és olyan kicsinek. Elég nagy ahhoz, hogy házi feladata legyen, két csontfoga, és focicsapatban játsszon. Elég kicsi ahhoz, hogy mindennap kint akarjon játszani, legyenek még tejfogai, amiket lassan elpotyogtat, és hogy jobban érdekelje a forgás és a hópelyhek elkapdosása, mint a meccs megnyerése.

Most megpillant, a szeme felcsillan. Az arca egyetlen nagy, boldog töklámpás vigyor. Egyenesen hozzánk szalad. Becsúsztatom a mobilom a zsebembe, hogy mindkét karommal át tudjam ölelni. Ezért jöttem.

– Ügyes voltál, kishaver! – mondja Bob.

– Megnyertük? – kérdi Charlie.

10-3-ra kaptak.

– Nem hiszem. Klassz volt? – kérdem.

– Aha!

– Mit szólnál, ha pizzát vacsiznánk? – kérdi Bob.

– Hurrá!

Megindulunk a parkoló felé.

– Anyu, hazajössz pizzázni?

– Nem, kicsim, vissza kell mennem dolgozni.

– Oké, kishaver, versenyezzünk a kocsiig! Vigyázz, kész, rajt! – kiáltja Bob.

Átrohannak a baseballpályán, csak úgy porzik minden a nyomukban. Bob hagyja, hogy Charlie legyőzze, és rájátszik. Hallom, amint mondja: „Ezt nem hiszem el! Majdnem utolértelek! Te aztán nagyon gyors vagy!”

Mosolygok. Az autóban megnézem a telefonom. Három vonalka és hét új hangüzenet. Sóhajtok, majd, felkészülve az elkövetkezőkre, megnyomom a lejátszás gombot. Ahogy kikanyarodok a parkolóból, épp Bob és Charlie mögé kerülök. Dudálok, integetek, és nézem, ahogy balra fordulnak, hazaindulnak pizzázni. Én meg jobbra kanyarodok és elhajtok az ellenkező irányba.

---

4. FEJEZET

BOSTON GYÖNYÖRŰ KÖZPARKJÁBAN SÉTÁLOK, elhaladok George Washington lovas szobra mellett, a tavon úszó hattyúcsónakok és a bronz kiskacsák mellett, az óriási fűzfák alatt.

A kedvenc Christian Louboutin, fekete lakkbőr, tizcentis körömcipőm van rajtam. Imádom hallgatni, ahogy koppannak a cipősarkak.

Kipp...kopp... kipp...kopp...kipp...kopp.

Átmegyek az út túloldalára. Egy sötét öltönyös, magas férfi is átjön mögöttem. Átvágok a parkon, a baseballpályák és a békás tó mellett. A férfi még mindig mögöttem. Meggyorsítom a lépteimet.

Kipp. Kopp. Kipp. Kopp. Kipp. Kopp.

Ő is.

Elsietek a padon alvó hajléktalan mellett, a metrómegálló mellett, a mobilján beszélő iparmágnás mellett, a sarkon álló drogdíler mellett. A férfi követ.

Ki ez az ember? Mit akar? Ne nézz vissza!

Kipp-kopp, kipp-kopp, kipp-kopp.

Elmegyek az ékszerüzletek és a régi áruház épülete mellett.

Elvegyülök a vásárlók tömegében, és balra fordulok a következő mel-lékutcán. Az autók és a tömeg most már eltűnt. Az utca üres, leszámítva a férfit, aki követ, egyre közelebb kerül hozzám. Futni kezdek.

KIPP! KOPP! KIPP! KOPP! KIPP! KOPP!

Ő is. Üldöz engem.

Nem tudom lerázni. Az előttem álló banképület oldalán felfedezek egy egérutat, egy tüzlépcsőt. Menekülj! Odarohanok, és mászni kezdek felfelé. Hallom, amint a férfi léptei követik az enyéimet a fém lépcsőkön, vészesen közeledve.

KILIMP. KALAMP. KILIMP. KALAMP. KILIMP. KALAMP.

Elszántan kapaszkodom egyre feljebb, feljebb és feljebb. A tudóm vi-sít. A lábaim égnek.

Ne nézz hátra! Ne nézz le! Menj tovább! Itt van mögöttem.

Felérek a tetőre. A tető lapos és üres. A peremhez szaladok. Máshová nem tudok menni. A szívem kalapál a mellkasomban. Nincs választá-som. Megfordulok, hogy szembenézzek a támadómmal.

Senki nincs ott. Várok. Sehol senki. Óvatosan visszamegyek a tűz-lépcsőhöz.

Kipp. Kopp. Kipp. Kopp. Kipp. Kopp.

Ott sincs. A tüzlépcső is eltűnt. Csapdába estem az épület tetején.

Leülök, hogy kifújjam magam és átgondoljam a helyzetet. Nézem, ahogy egy repülő felszáll az égbe a reptérről, és próbálom kitalálni, ho-gyan juthatnék le azon kívül, hogy leugrom.

SZERDA

IGAZI BOSTONI SOFŐR VAGYOK. A közlekedési szabályok, mint pél-dául a sebességkorlátozás vagy a „Behajtani tilos” táblák, errefelé in-kább javaslatok. Elnavigálok a város egyirányú, kusza utcáin, kerül-getem a kátyúkat és a szabálytalanul közlekedő, ideges gyalogosok-at, felkészülve a következő építkezés miatti útelterelésre, rutinosan

átbravúrkodom minden sárga lámpán. Mindezt négy háztömbön belül. A következő közlekedési lámpa zöldre vált, egy pillanat sem telik el, és már nyomom is a dudát, amikor az előttem álló, New Hampshire-i rendszámú Honda meg sem moccan. Ahogy azt egy magára valamit is adó bostoni vezető tenné.

A nap végén a hazafele út sokkal több türelmet igényel, mint reggelente, márpedig a türelem soha nem tartozott az erényeim közé. Mindig nagy a forgalom mindkét időpontban, de az esti kivonulás lényegesen rosszabb. Nem tudom, mitől van ez. Megszólal a füttyező, a kapuk kitárulnak, kiszabadulunk, kirajzunk, mint milliónyi piknikhangya, akik a három tálca kekszmozorza valamelyike felé tartanak; 93-as út azoké, akik az északi vagy a déli parton élnek; és a massachusettsi autópálya azoké, akik hozzám hasonlóan Bostontól nyugatra laknak. Az utakat egykor megtervező építőmérnökök valószínűleg sosem gondoltak ennyi ingázóra. És ha mégis, akkor fogadok, hogy Worcesterben éltek és dolgoztak.

Végigaraszoló az autópályán, nyüstölöm a fékbetéteket, miközben megfogadom, hogy valamelyik nap elkezdek metróval járni. Egyedül azért teszem ki a fékek és az elmém épségét ennek a napi pusztításnak, hogy láthassam a gyermekeimet, mielőtt lefeksznek. A legtöbben a Berkley-ben nem mennek el hét előtt, sokan pedig hozatnak maguknak vacsorát, és nyolc után is bent maradnak. Én igyekszem 6:00-kor eljönni, pont a „hazarajzó parádé” kellős közepén.

A korai távozásom nem marad észrevétlen, különösen a fiatal, egyedülálló tanácsadók részéről, így amikor esténként eljövök az irodából, alig bírom megállni, hogy ítélező tekintetük keresztüzében ne hánytorgassam fel, hogy hány órát dolgozom otthonról minden áldott éjjel. Megvannak a hibáim, de nem vagyok, és soha nem is leszek lógós.

Azért jövök el „korán”, mert bízom benne, hogy át tudom verekedni magam a dugón, és időben hazaérek a desszertre, fürdetésre, esti mesére, és fél nyolckor lefektethetem a gyerekeket. Ám minden egyes perc, amit mozdulatlanul töltök az autóban, egy újabb percet jelent, amivel kevesebbet látom őket ma. Hat óra húsz van, már több mint egy órája besötétedett, ettől mintha még később lenne, mint valójában. Elered az eső, tovább lassítva a haladást. Valószínűleg lemaradok a desszetről, ám ha lassan is, de haladunk, szóval alighanem hazaérek a fürdésre, mesére és a lefekvésre.

Aztán minden megáll. Fél hét. Piros féklámpák fénylenek végeérhetetlen láncban, ameddig a szem ellát. Alighanem valahol bal eset történt. Kijáratnak még csak a közelében sem vagyok, szóba se jöhet, hogy korábban letérjek az autópályáról, és a hátsó utakon hajtsak haza. Akárki is legyen az, aki a rádióban panaszkodik, ki-kapcsolom, és fülelek, hátha meghallom a mentők vagy a rendőrség szirénáját. Nem hallok semmit. Hat óra harminchét. Senki nem mozdul. Késésben vagyok, csapdába estem. A nagy nehezen visszatartott feszültség kiszakad belőlem. A FRANCBA! Mi van már?

Ránézek a mellettem lévő BMW-ben ülő pasasra, mintha ő tudná. Észrevesz, megvonja a vállát, és mérges-lemondón megrázza a fejét. A mobilján beszél. Talán nekem is ezt kéne tennem. Okosan kihasználni ezt az időt. Előveszem a laptopomat, és csapatbeszámolókat kezdek olvasni.

De túlságosan ideges vagyok ahhoz, hogy hatékony legyek. Ha dolgozni akartam volna, bent maradok a munkahelyemen.

Hat ötvenhárom. Az autópálya továbbra is megbénulva. Írok egy SMS-t Bobnak, hogy tudjon róla. Hét óra. Fürdésidő. Megdörgölöm az arcomat, és a tenyerem öblében lélegzem be és ki. Ki akarom üvöltetni a feszültséget a testemből, de félek, hogy a BMW-s fickó azt

hiszi, megőrültem, és elkezd rólam sustorogni a telefonban. Úgy-hogy bent tartom. Egyszerűen csak otthon akarok lenni. Le akarom venni a túsarkúmat, és otthon akarok lenni.

Hét óra tizennyolckor érkezem a Pilgrim Lane 22 elé. Huszonkét kilométer hetvennyolc perc alatt. A Boston maraton győztese gyalog legyőzött volna a hazáig vezető úton. És pontosan így érzem magam. Legyőzve. Felnyúlok a napellenzőhöz, és megnyomom a gombot a garázsnyitón. Centikre vagyok attól, hogy nagy gázzal behajtsak, amikor észreveszem, hogy a garázsajtó nem nyílt ki. Gyorsan rátaposok a fékre. Átverekedtem magam Boston veszélyes utcáin és egy bedugult autópályán egyetlen karcolás nélkül, de kis híján összetörtem az autót a saját házám előtt. Többször megnyomom és elátkozom a garázsajtó hülye távirányítóját, mielőtt kiszállok a kocsiból. Miközben pocsolyákon átgázolva a bejárati ajtóhoz rohanok a hideg esőben, eszembe jut a mondás az utolsó szalmaszálról.

Hálát adok, hogy legalább az esti mese és a jó éjt!-puszik idejére hazaértem.

LUCY MELLETT FEKSZEM AZ ÁGYBAN, és várom, hogy elaludjon. Ha túl hamar felkelek mellőle, könyörögni kezd még egy meséért. Már így is elolvastam neki kettőt. Akkor azt mondom, *nem*, mire ő, hogy *légysziii*, elhúzva az *i*-t, hogy érzékeltesse: ő most rendkívül udvarias, a kérése pedig rendkívül fontos, aztán én megismétlem, hogy *nem*, és a szórakoztató huzavona során teljesen felébred. Egyszerűbb, ha itt maradok, amíg teljesen el nem alszik.

Testemmel körbeölelem kicsiny testét, orrom a fejénél van. Menynyei az illata! Babasamponból, epres fogkrémből és babapiskótából

álló elixír. Azt hiszem, megsíratom azt a napot, amikor már egyik gyerekem sem használ babasampont. Milyen illatuk lesz akkor?

Olyan jó meleg! Szinte hipnotizál, ahogy mélyeket lélegzik. Bár csak én is elaludhatnék vele, de még ezernyi dolgom van, mielőtt lefeküdhetnék. Ez a legnehezebb minden este, hogy akkor osonjak ki mellőle, amikor már nem küzd azért, hogy fennmaradjon, de még azelőtt, hogy az én szemem lecsukódna. Amikor már biztos vagyok benne, hogy mély álomba merült, kicsusszanok a takarók alól, lábujjhegyen kerülgetem a földön szétszórt játékokat és alkotásokat (mérőföldkövek), és James Bond módra kisurranok a sötét szobájából.

Bob egy tál gabonapelyhet eszik a kanapén.

– Bocs, drágám, de nem bírtalak kivárni.

Nincs szükség bocsánatkérésre. Megkönnyebbülök. Szeretem, ha nem kell azon agyalnom, mit eszünk vacsorára, és még jobban szeretem, ha nem kell főzöm semmit. Vagyis, be kell hogy valljam, nem igazán főzök. Mikrózom. Felmelegítem a már elkészített ételt. És az ételkiszállító cég telefonszáma be van programozva a telefonunk gyors hívójába. Bár itthon éppenséggel a gabonapehely a kedvenc vacsorám. Nem arról van szó, hogy nem élveznék egy kiadós és elegáns vacsorát valami rendes étteremben, de ha itthon eszünk a kanapén Bobbal, annak nem az a lényege, hogy hangulatos és finom legyen. Hanem, hogy amilyen gyorsan csak lehet, megszabaduljunk a gyötrő éhségtől, és túl legyünk rajta.

A következő három órát a nappaliban töltjük, külön kanapén, lappal az ölünkben. A CNN megy a tévében háttérzajként és az alkalmankénti érdekes bejátszások miatt. Leginkább a kínai és indiai irodáinkkal e-mailezek. Bostonban tizenkét órával kevesebb van, mint Kínában, és tíz és fél óra választja el Indiától, vagyis náluk most

holnap reggel van. Ez még mindig elképeszt. Kész időutazó vagyok, valós időben dolgozom csütörtökön, amikor még csak szerda van ott, ahol a kanapén ülök. Bámulatos!

Bob az interneten kattintgat, és az ismeretségeit kihasználva próbál munkát keresni. Egy ígéretes induló informatikai vállalkozásnál dolgozik, a megtérülés óriási lehetne, ha megvásárolnák őket, vagy ha nyilvánosan működő céggé válnának. De ahogy az a mostani gazdasági helyzetben lenni szokott az efféle szárnypróbálgató cégek esetében, a dolgok nem álltak valami fényesen. A recesszió nagyon keményen sújtotta őket, és az egekbe nyúló növekedési pályák, melyeket Bob előrevetített három évvel ezelőtt, amikor beszállt, távoli, ostoba fantáziálásnak tűnnek. Jelenleg egyszerűen azért küzdenek, hogy ne vérezzenek el teljesen. Épp nemrégiben úszta meg a leépítések második hullámát, de nem tervezi, hogy itt dekkolva várja ki lélegzet-visszafojtva a harmadikat. A gond az, hogy Bob válogatós, márpedig nem sok vállalat vesz fel mostanában embereket. Összeszorított ajkából és a két szemöldöke közötti függőleges barázdából meg tudom állapítani, hogy nem talál semmit.

A munkáját övező – jelenlegi és jövőbeni – bizonytalanság nagy teherként nehezedik rá az utóbbi időben. Amikor kezd lecsúszni a „Mi lesz, ha” lejtőn Borúfölde felé – Mi lesz, ha holnap elveszítem a munkám? Mi lesz, ha nem találok másikat? Mi lesz, ha nem tudjuk fizetni a jelzáloghitelt? –, igyekszem félresöpörni ezeket a gondolatokat és enyhíteni a gondokat. *Ne izgulj, kedvesem, minden rendben lesz veled. Minden rendben lesz a gyerekekkel. Minden rendben lesz velünk.*

Ám a „Mi lesz, ha” gondolatok tanyát ütnek a fejemben, és a fejemben én vagyok a bajnok bobcsapat kapitánya, és rekordsebességgel csúszunk Borúfölde felé. Mi lesz, ha elbocsátják, és nem talál

másik munkát? Mi lesz, ha el kell adnunk a vermonti házunkat? Aztán meg, mi lesz, ha nem tudjuk eladni a mostani piaci helyzetben? Mi lesz, ha nem tudjuk fizetni a diákhitelt, az autók költségeit, a fűtésszámlát? Mi lesz, ha nem engedhetjük meg magunknak, hogy Welmontban maradjunk?

Behunyom a szemem, és látom az ADÓS szót csupa nagybetűvel, vörös tintával. Összeszorul a mellkasom, és úgy érzem, nincs levegő a szobában, a laptopom pedig hirtelen elviselhetetlenül forróvá válik a lábamon, és kiver a veríték. Ne gondoldj rá! Fogadd meg a saját tanácsod! *Minden rendben lesz veled. Minden rendben lesz a gyerekekkel. Minden rendben lesz velünk.* Önámító mantra.

Úgy döntök, inkább nézem egy kicsit a tévét, hogy elterelje a gondolataimat Borúföldéről. A CNN riportere San Diegóból tudósít egy anyáról, aki kétéves kisgyerekét véletlenül nyolc órán át a bezárt autó hátsó ülésén hagyta, amíg ő dolgozott. Amikor a nap végén az anya visszatért a kocsihoz, addigra a gyermek a túlhevülés miatt meghalt. A hivatalnokok döntenek majd arról, hogy vádat emelnek-e vagy sem.

Mégis mit vártam? A CNN Borúföldre fővárosa. Szemem megretelik könnyel, ahogy erre az anyára és halott gyermekére gondolok. Elképzelem a kétévest, amint kétségbeesetten próbál kiszabadulni a gyerekülés öt pontos biztonsági övének fogságából, s végül feladja a küzdelmet. Hogyan fog az az anya valaha is megbocsátani magának? Eszembe jut a saját anyám.

– Bob, elkapcsolnál?

Átkapcsol egy helyi hírállomásra. Az egyik műsorvezető a nap híreit sorolja, a rossztól a még rosszabb felé haladva – mentőövért könyörgő bankok, növekvő munkanélküliségi mutatók, a tőzsde szabadesésben. Az egyesült államokbeli Borúföldéről tudósítottunk.

Kimegyek a konyhába, hogy hozzak egy kis csokit és egy nagy pohár bort.

Tizenegykor mindketten kidőlünk. Mielőtt a nap Bostonban felkelne, Európa különböző városaiban aznapi első eszpresszójukat szürcsölik a tanácsadók, és e-maileket küldözgetnek nekem: kérdések, gondok, jelentések. És nagyjából ugyanakkor Linus felébred. És kezdődik minden előlről, mint az *Idétlen időkhig* filmben.

Régen sokáig tartott, mire el tudtam aludni, legalább húsz percre, de volt, hogy egy teljes óráig. Valami olyasmit kellett olvasnom, ami egyáltalán nem kapcsolódik a napomhoz, mondjuk egy regényt, hogy száguldó gondolataimat eltereljem és lecsillapítsam. Bob horkolása pedig megőrijtett. Kész csoda, hogy ő tud aludni a saját horkolása és sípolása mellett. Azt mondja, ő így védelmezi barlangunkat a ragadozóktól. Jóllehet értékelem a férfiak elgondolását a horkolás eredetére vonatkozólag, azért úgy vélem, mi, mint emberi faj, már eléggé továbbfejlődtünk ahhoz, hogy erre szükség legyen. Gondolok itt például a biztonsági záras bejárati ajtóra. De az ő kőkorszaki horkolását nem fogja megszüntetni a modern technológia. Akadt pár éjszaka, amikor meg akartam fojtani a párnámmal, és inkább megküzdöttem volna magam az oroslánokkal, tigrisekkel és medvékkel.

Ma már nem. Nagyjából mióta Lucy megszületett, ahogy lehajtom a fejem a párnára, öt percen belül már alszom is. Ha megpróbálok olvasni, nem jutok az oldal végére. Az idejét sem tudom, mikor olvastam végig egy regényt. És ha éjszaka véletlenül mégis eljut a fülemig Bob horkolása, a másik oldalra fordulok, és zavartalanul alszom tovább.

Ennek azért van negatív hatása is, ami a házasságunkat illeti. Kínos bevallani, de az idejét sem tudom, mikor szeretkeztünk utoljára.

Élvezem Bobbal a szexet, és még mindig jó Bobbal szeretkezni, de úgy tűnik, mégsem szeretem és akarom eléggé ahhoz, hogy fennmaradjak addig, hogy sor kerülhessen rá. Tudom, mindketten elfoglaltak és fáradtak vagyunk a nap végén, de ahhoz nem vagyok elég elfoglalt és fáradt, hogy Lucynak olvassak, e-mailt küldjek Kínába, és átnézzem a számlákat. De ha szexről van szó, hamar bedobom a törülközőt. És Bob is.

Emlékszem, kora esténként szexeltünk, amikor még nem voltunk túl fáradtak hozzá, néha még azelőtt, hogy elmentünk volna valahova (amikor még eljártunk). Manapság ha sikerül is sort keríteni rá, mindig elalvás előtt, mindig az *ágyban* csináljuk, a fogmosáshoz vagy fogselymezéshez hasonló elalvás előtti tevékenységként, bár sohasem azzal a rendszerességgel.

Amikor egyedülálló voltam, emlékszem, egyszer olvastam a *Vogue*-ban vagy a *Cosmopolitan*-ban, vagy valamelyik olyan magazinban, amit csak a fodrásznál szoktam olvasni, hogy a magasabb diplomával rendelkező házaspárok szeretkeznek legkevesebbet a párok közül. Évente mindössze tíz-tizenkét alkalommal. Az havi egy. *Ez velem SOHA nem fog előfordulni*, gondoltam. Persze, huszonegy-néhány éves voltam, egyedülálló, gyermektelen, sokkal kevésbé képzett, mint ma, és hetente legalább kétszer-háromszor dugtam. Régen elolvastam a magazinokban ezeket a felméréseket, és azt gondoltam, szórakoztatóak ugyan, de pusztán kitalációk. Ma csüngök minden egyes zseniális megállapításon.

Remélem, Bob nem vonja kétségbe, hogy még mindig vonzódok hozzá. Ironikus, ha lehet ilyet mondani, de ma jobban vonzódok hozzá, mint amikor csak együtt jártunk és folyamatosan szexeltünk. Amikor elnézem, ahogy eteti Linust a cumisüvegből, megpuszítja Lucy bibijét, vagy újra meg újra megmutatja Charlie-nak, hogyan

kell bekötni a cipőjét, azokban a pillanatokban, amikor szemlátómást teljesen megfélekedezik önmagáról és elmerül abban, hogy őket szeresse, el sem tudom mondani, mennyire imádom.

Sajnálom az éjszakákat, amikor olyan fáradt vagyok, hogy elaluszom, mielőtt tudathatnám vele, hogy szeretem. És megmagyarázhatatlanul mérges vagyok rá, amikor elalszik, mielőtt ezt mondaná nekem. Ha már egyszer semmi motivációnk, hogy felnőtt vacsorát együnk, túlságosan el vagyunk foglalva az e-mailekkel és az álláskereséssel ahhoz, hogy összebújjunk a kanapén és megnézzünk egy filmet, és túlságosan kimerültek vagyunk ahhoz, hogy hárompercnyi szex egyáltalán szóba jöjjön, akkor legalább elmondhatnánk, mennyire szeretjük egymást, mielőtt kidőlünk.

Egyedül fekszem az ágyban, és várom Bobot. El akarom mondani, hogy szeretem, és ha holnap netán elveszíti az állását, akkor is szeretem. Bárhová is vezessen a sok „mi lesz ha”, minden rendben lesz velünk, mert szeretjük egymást. De túl sokáig elmarad a fürdőszobában, és elaluszom, mielőtt el tudnám mondani neki, és valami oknál fogva azon aggódom, hogy esetleg nem tudja.

---

5. FEJEZET

AMOSÓKONYHA FELÉ MENET a kondigépek mögött észreveszek egy ajtót, melyet korábban még sosem láttam. Megállok és bámulom. Hogy lehet ez?

– Bob, hogy került ide ez az ajtó? – kiáltom.

Nem felel.

Megragadom a kilincset, esküszöm, nem volt ott korábban, és megállok.

Meghallom az anyám hangját: **SARAH, FOGLALKOZZ A MAGAD DOLGÁVAL!**

Elfordítom a kilincset.

Egy Hitchcock-filmbeli fenyegető hang megszólal: **NE!**

Tudnom kell.

Kinyitom az ajtót. Egy olyan szoba küszöbén állok, ahol még sosem jártam, és a szemben levő sarokban egy oroszlán vizet iszik egy rozsdamentes acél fazékból. A szoba nagyobb, mint a konyhánk, de ez az egyetlen részlet, amit észreveszek, mert az oroszlántól kővé dermedek – azok az izmos hátsó lábak, a mozgó farkok, az elviselhetetlen bűz! A pólómmal eltakarom az orromat és a számat, hogy el ne hanyjam magam.

Nem volt jó ötlet megmozdulni. Az oroszlán átnéz a vállá felett, észrevesz, szembefordul velem és elüvölti magát. Bűzös leheletét forrónak és nedvesnek érzem az arcomon. Nem merem letörölni. Szájából folyik a nyál, a földön méretes pocsolóvá terebélyesedik. Farkaszemet nézünk. Próbálok nem pislogni. Próbálok nem lélegezni.

Bob sétál be, fehér hentespapírba csomagolt, Linus méretű csomagot hoz. Elmegy mellettem, kibontja a csomagot, és ledob egy darab véres, nyers, vörös húst a földre az oroszlán mellé. Az oroszlán megfélekedzik rólam és ráveti magát.

– Bob, mi folyik itt?

– Megetetem az oroszlánt.

– Hogy került ide?

– Hogy érted? A mienk. A házzal adták.

Megeresztek egy bizonytalan kacajt, mert azt hiszem, ez is csak Bob valamelyik idéetlen viccének a poénja, de abbahagyom, amikor látom, hogy ő nem nevet.

Miközben az oroszlán el van foglalva az evéssel – és nem velem –, körülnézek. A falakon lambéria, a betonpadlón faforgács, az álmeny-nyezet két emelet magas. A falon egy bekeretezett kép Bobról és rólam. Észreveszek egy másik ajtót az oroszlánnal szemközti oldalon. Ez kicsi, nagyjából a fele egy rendes ajtónak.

Tudnom kell.

Lábujjhegyen elosonok az oroszlán mellett, kinyitom az ajtót és bemászom. Az ajtó becsapódik mögöttem, teljes sötétség borul rám. Semmit nem látok, de gondolom, majd idővel hozzászokik a szemem, mint a moziban. Törökülésben ülök az ajtónak támaszkodva, pislogok, várok izgatottan, hogy mit fogok látni.

Nem félek.

CSÜTÖRTÖK

BOB ÉS ÉN CHARLIE ÜRES OSZTÁLYTERMÉBEN ÁLLUNK, időben, kezünk a kabátzsebben, Ms. Gavinre várunk. Egyetlen porcikám sem akar itt lenni. Bármедdig is tartson ez a találkozó, elkések a munkahelyemről, és már előre látom, hogy rohanni fogok egész nap, hogy utolérjem magam, és nem fog sikerülni. Úgy érzem, hogy valami náthás nyavalya is bujkál bennem, és elfelejtettem gyógyszert bevenni, mielőtt elrohantunk otthonról. És igazán nem akarom hallani, akármit is akar mondani Ms. Gavin.

Nem bízom ebben a Ms. Gavinben. Mellesleg ki ő? Lehet, hogy szörnyű tanár. Emlékszem rá a nyílt napról: fiatal, a húszas éveiben jár. Tapasztalatlan. Talán túlságosan lefárasztja a munkája, és az osztályából minden gyerek szüleiivel megbeszélte egy ilyen találkozót. Talán nem bírja azokat a gyerekeket, akikkel gondja van. Charlie aztán tud gondot okozni. Lehet, hogy nem szereti a fiúkat. Volt egy ilyen tanárom. Mrs. Knight csak a lányokat szólította fel, csak a lányok dolgozatára rajzolt mosolygó fejcskét, és mindig csak fiúkat zavart ki a folyosóra vagy az igazgatóhoz. Lányokat soha.

Lehet, hogy ez a Ms. Gavin a probléma.

Körülnézek a teremben, bizonyítékot keresve jól megalapozott gyanakvásomhoz. A székek összehegesztett különálló padok helyett, amilyenekre az általános iskolai időkből emlékszem, ebben a teremben négy alacsony, kerek asztal van, mindegyik körül öt kis szék, mintha kis ebédlőasztalok lennének. Ideális a beszélgetéshez, de nem a tanuláshoz. Ám az alkalmatlan és tapasztalatlan Ms. Gavin hosszúnak szánt bűnlajstroma véget is ér ezzel az egyetlen, béna megállapítással.

A falon rajzok sorakoznak. Elöl a teremben a gyerekek fényképei vannak felragasztva két óriási kartonra, az egyiken „Kiváló helyesírók”, a másikon „A számolás bajnokai” felirat. Charlie képe egyikken sem szerepel. Öt élénk színű, párnázott, gyermekméretű karos-szék áll az egyik sarokban, egy könyvekkel teli polcos szekrény mellett. „Olvasósarok”, hirdeti a felirat. Hátul két asztal: az egyikken egy hörcsög ketrecben, a másikon egy akvárium halakkal.

Minden rendezett, kedves, vidám. Azt mondanám, hogy Ms. Gavin szereti a munkáját. És ügyesen csinálja. Tényleg nem akarok itt lenni.

Épp megkérdezném Bobot, hogy nem akar-e lelépni, mikor megjelenik Ms. Gavin.

– Köszönöm, hogy eljöttetek! Foglaljanak helyet!

Leülünk a kisszékekre, pár centire a földtől. Ms. Gavin fölénk magasodik, ő a felnőtt tanári széken ül, az asztalánál. Mi vagyunk a mumpicok, ő Óz, a nagy és hatalmas varázsló.

– Nos, Charlie bizonyítványa nyilván mindkettejüket aggodalommal töltötte el. Először is szeretném megkérdezni, hogy meglepte-e Önöket, hogy milyen jegyeket kapott?

– Le voltam döbbenve – feleli Bob.

– Nagyjából ugyanaz, mint tavaly – mondom.

Várjunk csak, kinek az oldalán álltok?

– Na igen, de a múlt év a beszoktatásról szólt – mondja Bob.

Ms. Gavin bólint, de nem azért, mert egyetért Bobbal.

– Észrevették esetleg, hogy nehezebbé esik elvégezni a házi feladatokot? – kérdi Ms. Gavin.

Abby délután nekiül vele, aztán Bob és én folytatjuk, gyakran még a lefekvés idején túl is. Az egésznek nem kéne tovább tartania,

mint húsz-harminc perc, de ő harcol ellene, kínlódik, halogatja, panaszkodik, sír és utálja. Jobban, mint a brokkolit. Mi fenyegetőzünk, zsaroljuk, könyörgünk, elmagyarázzuk, és néha egyszerűen megcsináljuk helyette. Igen, mondhatjuk, hogy neheze érik.

Védelmére felhoznám azért, hogy az ő korában nekem nem volt házi feladatom. Szerintem a gyerekek, néhány koraérett kislányt leszámítva, hétévesen nem elég érettek még a házi feladattal járó felelősségre. Azt gondolom, hogy az iskolák túl nagy intellektuális nyomás alatt tartják a gyermekeinket. Mindamellett, most egyoldalnyi „kisebb vagy nagyobb” feladatról vagy a hal-hall szavak helyesírásáról beszélünk. Ez azért nem nagy tudomány.

– Igen – felelem.

– Nagyon durva – mondja Bob.

– Ön mit lát? – kockáztatom meg a kérdést.

– Kínlódik. Az itteni feladatokat soha nem tudja időben megoldani, félbeszakít engem és a többi gyereket, sokat álmodozik. Mindennap legalább hatszor rajtakapom ebéd előtt, hogy az ablakon bámul kifelé.

– Hol ül? – kérdem.

– Ott.

Az asztalához legközelebbi székre mutat, amely melleleg pont az ablak mellett van. Mégis, melyikünk nem kalandozna el, ha szép a kilátás? És lehet, hogy olyan valaki mellett ül, aki eltereli a figyelmét. Egy bajkeverő. Egy szép kislány. Talán korai volt dicsérem Ms. Gavint.

– Nem próbálná meg átültetni a terem másik oldalára? – kérdem, és biztos vagyok benne, hogy megoldottam az egész problémát.

– Ott kezdte az évet. Muszáj magam elé ültetni, hogy legalább esélyem legyen lekötni a figyelmét.

Vár egy kicsit, hátha van még ilyen okos ötletem. Nincs.

– Nehezére esik követni a két lépésnél többlől álló utasításokat. Például ha azt kérem, menjenek oda a polcukhoz, vegyék ki a matematikafüzetüket, hozzanak egy vonalzót a hátsó asztalról és hozzák vissza az asztalukhoz, Charlie odamegy a polcához és idehozza az uzsonnáját, vagy nem hoz semmit, csak kóvályog a teremben. Tapasztaltak ilyesmit otthon?

– Nem – mondja Bob.

– Mi? Hiszen ez Charlie – mondom.

Bob rám néz, mintha el sem tudná képzelni, miről beszélek. Ő figyel? Kíváncsi lennék, Bobnak mi állna a bizonyítványában.

– Charlie, menj, öltözz fel és húzzál cipőt! Charlie, vedd fel a pizsamád, a ruhádat dobd a szennyestartóba, és mosd meg a fogad! Akár görögül is mondhatnánk.

– Igen, de csak mert nem akarja megtenni ezeket a dolgokat. Nem arról van szó, hogy nem tudja. Minden gyerek igyekszik kihúzni magát a kérések alól – mondja Bob.

Tüsszentek, majd elnézést kérek. Szenvedek a bedugult orromtól.

– Az olyan tevékenységekben sem tud rendesen részt venni, ahol másokkal felváltva kell csinálni valamit. A többi gyerek nem akar vele játszani, mert nem tartja be a szabályokat. Impulzív.

Most szakad meg a szívem.

– Ő az egyetlen, akire ez jellemző? – kérdi Bob, meggyőződve, hogy nem.

– Igen.

Bob körbenéz a többi tizennyolc kis széken, és a tenyerébe sóhajt.

– Ön mit gondol? – kérdem.

– Azt gondolom, hogy Charlie nem képes koncentrálni a tanítás minden elemére.

– Ez mit jelent? – kérdi Bob.

– Ez azt jelenti, hogy Charlie nem képes koncentrálni a tanítás minden elemére.

– Mert? – próbálkozik Bob.

– Nem tudom megmondani.

Ms. Gavin mereven néz minket, és nem szól egy szót sem. Leesik a tantusz. Látom magam előtt az iskola jogászaik által lepecsételt és aláírt eljárási rendet. Senki nem mondja ki azokat a szavakat, amikre szerintem most mind gondolunk. Ms. Gavin jogi okokból, Bob és én pedig azért, mert a mi kis Charlie-nkról van szó. Az anyám jó lenne ebben a beszélgetésben. A következő megszólalása az lenne, hogy milyen szép időnk van, vagy Ms. Gavin szép rózsaszín blúzát méltatná. Én viszont nem bírom a ki nem mondott feszültséget.

– Azt gondolja, figyelemhiányos vagy ilyesmi?

– Nem vagyok orvos. Nem tudom megmondani.

– De Ön szerint az.

– Nem tudom megmondani.

– Akkor mégis mi a francot tud mondani? – kérdi Bob.

Kezemet Bob karjára rakom. Ez nem vezet sehová. Bob csikorgatja a fogát, és valószínűleg másodpercek kérdése, és kísétál. Nekem másodpercek kérdése, hogy odamenjek a tanítónőhöz, megrázzam és ráüvöltsek: „Ez az én kisfiam! Mondja már el, Ön szerint mi a baja!” De az üzleti iskolában kapott képzésem aktiválódik, és mindannyiunkat kihúzza a pácból. Fogalmazd át a problémát!

– Mit tehetünk? – kérdem.

– Nézzék, Charlie aranyos kisfiú, és tulajdonképpen nagyon okos, de nagyon lemarad, és a távolság közte és a többi gyerek között egyre nagyobb lesz, ha nem teszünk semmit. Viszont esetünkben nem

tud semmi elég gyorsan történni, hacsak a szülők nem kezdeményeznek egy értékelést. Írásban kell kérvényezniük.

– Pontosan mit kell kérvényoznünk? – kérdi Bob.

Csak fél füllel hallgatom, ahogy Ms. Gavin leírja az Egyéni Nevelési Programhoz vezető bürokratikus utat. Speciális oktatás. Emlekszem, amikor Charlie megszületett, leellenőriztem, hogy megvan mind a tíz ujjja és lábujja, megvizsgáltam a kis finom rózsaszín ajkát és a fülei kagylószerű hajlatait. *Tökéletes*, gondoltam, csodálattal és hálával eltelve. Most az én tökéletes fiam talán figyelemzavarban szenved. A két gondolat nem akar összeilleni.

A gyerekek megbélyegzik. A tanárai megbélyegzik. Mit mondott rá Ms. Gavin? Impulzív. A gyerekek ennél élesebb és csúnyább szavakat fognak hozzávágni. És egyenesen a fejére céloznak majd.

– Szeretném, ha először megnézné a gyerekorvosunk, mielőtt itt bármibe is belekezdenénk – közli Bob.

– Ezt jó ötletnek tartom – feleli Ms. Gavin.

Az orvosok a figyelemzavaros gyerekeknek Ritalint adnak. Az egy amfetamin, nemde? Bedrogozzuk a hétéves gyermekünket, hogy ne maradjon le az iskolában. A gondolatra kimegy a vér az agyamból, mintha a vérkeringésem nem támogatná az ötletet, a fejem és minden ujjam lezsibbad. Ms. Gavin beszél tovább, de hangja halk és távoli. Nem akarom ezt a problémát és a megoldását.

Gyűlölni akarom Ms. Gavint, hogy ilyeneket mond nekünk. De látom az őszinteséget a szemében, és nem tudom gyűlölni. Tudom, hogy nem tehet róla. És nem tudom gyűlölni Charlie-t sem. Ő sem tehet róla. De gyűlöletet érzek, ami egyre nagyobbra nő a mellkasomban, és kell egy hely, ahová mehet, különben magamat fogom gyűlölni és hibáztatni. Körbenézek a teremben, hátha találok valamit – a gyerekek ártatlan arca a „Kiváló helyesírók” tábláján,

a festett szívecskék, holdak és szivárványok, a mókuserékben futkosó hörcsög. A gyűlölet csapdába esve bent reked a mellkasomban, összepréseli a tüdőmet. Ki kell mennem innen.

Bob megköszöni Ms. Gavinnek, hogy értesített bennünket, és megígéri, hogy mindent megteszünk, bármilyen segítségre van is szüksége Charlie-nak. Felállok és kezet fogok vele. Azt hiszem, még rá is mosolygok, mintha élveztem volna a beszélgetést. Milyen neveltséges! Aztán észreveszem a lábát.

A folyosón, miután Ms. Gavin bezárta maga mögött az ajtót, Bob megölel és megkérdezi, hogy rendben vagyok-e.

– Gyűlölöm a cipőjét – felelem.

A válaszom feletti értetlenségében Bob úgy dönt, most inkább nem tesz fel több kérdést, és néma csendben sétálunk el a tornacsarnokig.

A „Becszengetés előtt” épp véget ér, és a gyerekek felsorakoznak, hogy felmenjenek az osztálytermükbe. Miután köszöntünk Lucy-nak, megtaláljuk Charlie-t a sorban.

– Hé, kishaver, adj egy ötöst! – mondja Bob.

Charlie belecsap a kezébe.

– Szia kicsim, este találkozunk. Fogadj szót ma Ms. Gavinnek, oké? – mondom.

– Oké, anyu.

– Szeretlek – mondom, és erősen magamhoz ölelem.

A gyerekek Charlie előtt megindulnak, libasorban követik egymást, úgy tekergőznek ki a tornacsarnokból, mint egyetlen óriási hernyó. A sor megtörik Charlie-nál, aki nem mozdul.

– Oké, kishaver, indulás! – szól rá Bob.

Ne maradj le, tökéletes kicsi fiam!

---

6. FEJEZET

RICKI MAMÁJA, MRS. SULLIVAN szól nekünk, hogy a medence még nincs kész. Mr. Sullivannek még ki kell porszívóznia és ki kell tisztítania a szűrőtartályt. A víz zavaros és tele van rohadó barna levelekkel. Inkább egy tó vizére hasonlít, mint medencevízre, de mi nem törődünk vele. Ez a nyári szünet első napja, és nem tudunk Mr. Sullivanre várni.

Találok egy narancssárga karúszót és felhúzom a bal karomra, fel egészen a sovány bicepszemig. Áttúrom a felfújható és vízi játékokkal teli ládát, de nem találok a másik karúszót. Felnézek. Nate-en van, könyökvédőként használja.

– Add ide! – mondom, és letépem a karjáról.

Általában levág egy hisztit, ha nem kapja meg, amit szeretne, úgy-hogy most meglep, hogy hagyja. Talán végre megkapom tőle azt a tiszteletet, amit egy nővér megérdemel. Felhúzom a narancssárga karúszót a másik karomra, Nate pedig talál magának egy búvárszemüveget és egy úszódeszkát.

Bedugom a nagylábujjamat a vízbe, majd visszaugrom.

– Ez JÉGHIDEG!

– Bébi – mondja Ricky, miközben elszalad mellettem és beugrik a vízbe.

Szeretnék olyan lenni, mint ő, de a víz túl hideg.

Visszamegyek a medence partjára, és leülök az egyik műanyag kerti székre Anya mellé. Anya és Mrs. Sullivan a nap felé fordított, párnázott nyugágyon fekszik. Öntik magukba a diétás kólát, Marlboro Light-ot szívnak, és behunytt szemmel beszélgetnek. Anya lábán a körmök tűzpirosra festve. Szeretnék olyan lenni, mint ő.

Leveszem a karúszót, én is a nap felé fordítom a széket. Mrs. Sullivan szidja a seggfej férjét, én meg kínosan érzem magam, hogy hallottam, hogy azt mondja, „seggfej”, mert tudom, hogy az csúnya szó, és ha én mondtam volna, megpofoznának. Ügyelek, nehogy zajt keltsék vagy megmocsanjak, mert azt hiszem, Anya nem vette észre, hogy hallgatózom, és feszengek, de szeretnék több tiltott szót hallani Mr. Sullivanról.

Ricki jelenik meg a parton, vacognak a fogai.

– Megfagyok.

– Én megmondtam – mondom, hülye módon leleplezve magamat.

– A fürdőszobában találsz törülközőt. Menj be számítógépezni! – mondja Mrs. Sullivan. – Te is be szeretnél menni, Sarah?

Megrázom a fejem.

– Ő a lányokkal akar maradni. Igaz, kicsim? – kérdi Anya.

Bólintok. Kinyújtja a kezét és megcirógatja a lábam. Mosolygok, és különlegesnek érzem magam.

Ricky bemegy a házba, Anya és Mrs. Sullivan beszélget, én pedig behunyom a szemem és figyelek. Ám Mrs. Sullivan nem mond semmi rosszat Mr. Sullivanról, úgyhogy megunom a hallgatózást és arra gondolok, lehet, hogy mégis bemegyek és pac-manezek a számítógépen, de Ricky valószínűleg valami fiús programon játszik, és én a lányok közé akarok tartozni, úgyhogy itt maradok.

Aztán hirtelen Anya Nate nevét kiabálja. Kinyitom a szemem, Anya Nate nevét kiáltozva rohan. Felállok, hogy lássam, mi történt. Nate

arccal lefelé lebeg a vízben. Először azt hiszem, csak valami vicc, hogy így hülyít minket. Aztán Anya is bent van a vízben vele, ő még mindig játssza magát, és én arra gondolok, milyen kegyetlen, hogy ennyire megijeszti Anyát. Aztán Anya megfordítja őt, látom a lehuny szemét, elkékiült száját, és a szívem összeszorul.

Anya kiviszi Nate-et a füre, és olyan vad hangot hallat, amelyet felnőtt szájából még nem hallottam, és belefúj Nate szájába, és könyörög neki, hogy ébredjen fel, de Nate csak fekszik. Nem bírom nézni, ahogy fekszik a fűvön, és Anya már nem fúj Nate szájába, úgyhogy lenézek a lábamra, és meglátom a narancssárga karúszót a medence partján a székem mellett.

– Ébredj fel, Nate! – ordítja Anya.

Nem bírom nézni. Bámulom az önző lábaimat és a narancssárga karúszókat.

– Ébredj fel, Nate!

– Ébredj fel!

– Sarah, ébredj fel!

PÉNTEK

– EGY, KÉT, HÁ', ÉS!

Az ujjaim ollót mutatnak. Bob keze papír.

– Nyertem! – ordítom.

Soha nem szoktam nyerni. Két ujjal belenyisszantok a levegőbe, nevetséges tánkra perdülök, mely Jonathan Papelbon és Elaine Benes mozdulatainak kereszteződésére hasonlít. Bob nevet. Ám váratlan győzelmem feletti örömöm kérészetlű, és szertefoszlik,

ahogy meglátom Charlie-t, ahogy a konyhában áll, az iskolatáskája nélkül.

– A Wii nem menti el a szintemet.

– Charlie, mit mondtam, *mit* csinálj? – kérdem.

Csak bámul rám. A hangszálaim kissé megfeszülnek.

– Azt mondtam ezelőtt húsz perccel, hogy hozd le az iskolatáskád.

– El kell jutnom a következő szintre.

Összeszorítom a fogamat. Tudom, hogy ha kinyitom a számat, elveszítem a meccset. Akkor ordítok és megijesztem őt, vagy sírok és megijesztem Bobot, vagy papolok és kidobom azt a nyamvadt Wii-t a szemébe. A tegnapi nap előtt az, hogy Charlie képtelen figyelni vagy követni a legegyszerűbb utasítást, idegesített, de csak úgy, ahogy a legtöbb gyerek idegesíti a legtöbb szülőt. Most a félelem és frusztráció szökőárszerű hulláma emelkedik bennem, és küzdenem kell azért, hogy bent maradjon, hogy ne törjön át és fojtson meg mindannyiunkat. Abban a néhány másodpercben, amíg próbálok csöndben maradni, észreveszem, ahogy Charlie szeme tágra nyílik és üveggé válik. A félelem és frusztráció alighanem a pórusaimon szivárogo ki. Bob ráteszi a kezét a vállamra.

– Ezt én elintézem. Te menj! – mondja Bob.

Ránézek az órára. Ha most elindulok, korán, nyugodtan, ép elmével érek be a munkába. Az úton még néhány telefont is el tudok intézni. Kinyitom a számat és kifújom a levegőt.

– Kösz! – mondom, és megszorítom a papírt formáló kezét.

Fogom a táskám, pusztit adok és elköszönök Bobtól, a gyerekektől, és egyedül kilépek a házból. Odakint nyirkos idő fogad és szakadó eső. Kapucni és esernyő nélkül, mint az örült rohanok az autóhoz, de épp amikor be akarok pattanni a vezetőülésbe, észreveszek egy pennyt a földön. Nem tudok neki ellenállni. Megálllok, felveszem,

majd beszálok a kocsiba. Átfázva és átázva, de elmosolyodok, ahogy beindítom a motort. Nyertem, és még egy pennyt is találtam.

Ma alighanem szerencsés napom lesz.

Az eső úgy szakad, mintha dézsából öntenék, majdhogynem gyorsabban zúdul a bepárasodott szélvédőre, mint ahogy az ablaktörlők lépést tudnának vele tartani. A fényszórók felkapcsolódnak, mivel az érzékelőt becsapja ez a sötét reggel, és azt hiszi, éjszaka van. Nekem is úgy tűnik, mintha éjszaka lenne. Ez a fajta viharos reggel arra való, hogy visszamásszunk az ágyba.

De nem hagyom, hogy a borús idő elrontsa a jó kedvemet. Nincs velem gyerek, akit fuvarozni kéne, rengeteg időm van, és a rossz időjárás ellenére lehet haladni az úton. Ma korán beérek a munkahelyemre, rendezetten, készen arra, hogy nekiálljak a napnak, ahelyett, hogy elkésnék, a ruhám foltos lenne a szőlőlétől, és képtelen lennék kivenni a fejemből valamelyik idéetlen gyerekdalt.

És útközben el tudok intézni néhány dolgot. Megpróbálok előhalászni a mobilom a táskámból. Fel akarom hívni a Harvard Business Schoolt. Novemberben toborozzuk a legtöbb alkalmazottat, és menő tanácsadó cégekkel versenyzünk, olyanokkal, mint a McKinsey és a Boston Consulting Group, hogy megszerezzük az idei év terméséből a legjobbkat és a legokosabbakat. Soha nem sikerül magunkhoz csábítani annyi friss diplomást, mint a McKinsey, de a BCG-t általában legyőzzük. Miután túljutottunk a százötven interjúból álló első körön, marad tíz különösen meggyőző jelölt, akit fel akarunk venni.

Megtalálom a telefonom, keresgélem a Harvard számát a névjegyek között. Nem találok a H betű alatt. Különös. Talán a B alatt lesz, mint Business School. Felpillantok az útra, és a szívem megáll egy pillanatra. Piros féklámpák világitanak mindenütt, elmosódva a

nedves és párás szélvédő mögött, mozdulatlanul, mint egy akvarell festményen. Az autópályán minden áll. Minden, engem leszámítva. Én száztízrel megyek.

Rátaposok a fékre. A kocsi rátapad az útra, aztán meglódul. Csúszom a vízen. Pumpálva nyomom a féket. Csúszom a vízen. Egyre közelebb és közelebb kerülök a festmény piros fényeihez.

Jaj, Istenem!

Keményen balra tekerem a kormányt. Túlságosan is keményen. Kijöttem az utolsó kelet felé vezető sávból, kelet és nyugat között pörgök. Biztos vagyok benne, hogy az autó még mindig gyorsan mozog, de én úgy élem át a pörgést, mintha lassított felvétel lenne. És valaki levette a hangot – az eső, az ablaktörő, a szívdobogásom hangját. Minden lassú és hangtalan, mintha víz alatt lennék.

Rányomok a fékre, a kormányt a másik irányba tekerem, remélve, hogy vagy a pörgést, vagy az autót meg tudom állítani. A táj kezelhetetlen lejtőbe vált át, az autó pedig felborul és többször átpördül a tengelyén. Az átpördülés is lassú és hangtalan, és gondolataim a pörgés közben távoliak és furán nyugodtak.

A légszák felrobban. Látom, hogy fehér.

Látom, ahogy a táskám tartalma és a penny, amit találtam, lebeg a levegőben. Eszembe jutnak az úrhajósok a Holdon.

Valami megakad a torkomon.

A kocsi totálkáros lesz.

Valami megüti a fejemet.

El fogok késni a munkából.

Aztán a pörgés hirtelen megáll, az autó nem mozdul.

Ki akarok szállni, de nem bírok megmozdulni. Hirtelen elviselhetetlen fájdalom hasít a fejembe. Először jut eszembe, hogy esetleg mást is összetörhettem, mint az autóm.

Sajnálom, Bob.

A sötét reggel sötétebb lesz, majd elfeketedik. Nem érzem a fájdalmat a fejemen. Nem látok semmit, nem érzek semmit. Azon tűnődöm, meghaltam-e.

Kérlek, ne hagyd, hogy meghaljak!

Abban maradok magammal, hogy nem haltam meg, mert halom, ahogy az eső kopog az autó tetején. Élek, hiszen hallgatom az esőt, az eső pedig Isten kezévé válik, aki ujjával a tetőn dobog, míg eldönti, most mit tegyen.

Feszülten hallgatom.

Egyre csak hallgatom.

Hallgatom.

De a hangok elhalkulnak, az eső elállt.